

॥ सतगुरु मेहर को अंग ॥

मारवाडी + मराठी

सत्संग

महत्वाची सुचना:- रामद्वारा जळगांव यांचे असे निदर्शनास आले आहे की,काही रामस्नेही शेठ साहेब राधाकिसनजी महाराज व जे.टी.चांडक यांनी अर्थ केलेल्या वाणीजी रामद्वारा जळगांव मधून घेऊन जातात व आपल्या वाणीजीचा गुरु महाराज सांगतात तसा पुर्ण आधार न घेता आपल्या मताने समजने,अर्थांमध्ये परस्पर बदल करुन टाकतात तरी वाणीजी घेऊन गेलेल्या कोणत्याही संताने परस्पर अर्थांमध्ये बदल करु नये.काहीही बदल करायचा वाटत असल्यास रामद्वारा जळगांवशी संपर्क साधावा व नंतर बदल करावा.

* वाणीजी आमच्याकडून जशी पाहिजे तशी चेक झालेली नाही,चेक करायला भरपूर वेळ लागतो.आम्ही परत चेक करुन पुन्हा लोड करुन देऊ.याला वर्षभर तरी लागेल. तुमच्या समजण्यापुरता कामात येईल,यासाठी आम्ही वाणीजी वाचण्याकरीता लोड करुन दिली आहे.

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम

॥ अथ सतगुरु मेहर को अंग लिखंते ॥

राम

कुण्डल्या ॥

राम

मन रिज्या से ने बणे ॥ ना मुख कहिया जोय ॥

राम

राम

ओ अर्थ दीठा तोल हम ॥ लाख द्वाई मोय ॥

राम

राम

लाख द्वाई मोय ॥ निजमन रिज्याँ भाई ॥

राम

राम

बणे सिषा मे रीत ॥ ओ सब भ्रम ऊपाई ॥

राम

राम

सुखराम कहे मो बस नही ॥ निजमन न्यारो होय ॥

राम

राम

मन रिज्या सूं ना बणे ॥ ना मुख कहिया जोय ॥१॥

राम

राम

सतगुरुच्या मनाच्या खुशी होण्याने किंवा मुखाने तुझ्यावर माझी मेहर होऊन गेली हे

राम

राम

सांगून दिल्याने सतगुरुची मेहर होत नाही हे शिष्य तु समजून घे.मला लाख शपथ

राम

राम

आहे,हा अर्थ तोलून मापून ज्ञान विज्ञान न्याय दृष्टिने मी पाहिला आणि मला दिसला

राम

राम

की शिष्यावर सतगुरुची मेहेर सतगुरुचे निजमनन खुश झाल्यावरच होते.सतगुरुचे

राम

राम

निजमन खुश करण्याची विधी सोडून अन्य कोणत्याही विधीने किंवा सर्व विध्यांनी

राम

राम

सतगुरुची मेहेर होईल हे समजणे भ्रम आहे,खोटे आहे.आदि सतगुरु सुखरामजी

राम

राम

महाराज सांगतात सतगुरुचे निजमन सतगुरुच्या देह,मन तसेच जीवाहून वेगळे आहे.

राम

राम

म्हणून हे सतगुरुचे निजमन सतगुरुच्या जीव,मन व देहाच्या वशमध्ये नाही.म्हणून

राम

राम

सतगुरुचे मन खुश झाल्याने किंवा सतगुरुच्या मुखाने सांगितल्याने शिष्यात सतशब्द

राम

प्रगट होण्याची रीत बनत नाही. ॥१॥

कवत ॥

राम

जो रिजावे सतगुरु ॥ सिष ज्युं त्युं कर आणी ॥

राम

राम

तो घट जागत नांव ॥ बार लागे नही प्राणी ॥

राम

राम

तिणे मेर लग बात ॥ अरथ रिजर मन लावे ॥

राम

राम

उण पुळ पलक बिचार ॥ बीज केवळ घट आवे ॥

राम

राम

सुखराम कहे कारण नही ॥ मुख केणे को कोय ॥

राम

राम

निजमन रिज्या मेर रे ॥ तुरत सिष पर होय ॥२॥

राम

राम

सतगुरु म्हणजे सतगुरुचे शरीर नाही,सतगुरुचे मन नाही,सतगुरुंच्या पाच आत्मा नाही

राम

राम

तसेच सतगुरुंचा जीव नाही.सतगुरु म्हणजे सतगुरुमध्ये सतगुरुची सतशब्द,

राम

राम

सतगुरुची निजनाम,सतगुरुची अखंडित ध्वनी आहे.अशा सतगुरुची सतशब्दाचा,

राम

राम

अशा निजनामाचा अशा अखंडित ध्वनीचा निजनाम शिष्य जसे तसे करून खुश करेल

राम

तर शिष्याच्या घटात निजनाव जागृत होण्यास थोडाही वेळ लागणार नाही.शिष्य हे

तेव्हा करू शकेल जेव्हा तो शिष्य आपल्या प्राणाला मायारूपी मन मायेपासून काढेल.

तसेच पाच आत्म्याच्या वासनेतून काढेल व रजोगुण,तमोगुण,सतोगुण या त्रिगुणी

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम मायेतून काढेल आणि जो आधीपासून प्रगट सतशब्द आहे त्याच्यात आपले निजमन
राम झोकून देईल.ही समज आणण्याकरीता एखाद्या शिष्याला गवता-सारखी समज ही
राम कामी येऊन जाईल किंवा एखाद्या शिष्याला मेरु पर्वत सारखी खुप समज आणावी
राम लागेल.अशा समजवर सतगुरुचे निजमन खुश होईल असे शिष्याचे निजमन आपो
राम आपच ज्ञानाने बनून जाईल.आणि शिष्य सतगुरुचे निजमन प्रसन्न करुन घेईल.असे
राम होताच त्याच पुळ पळकमध्ये म्हणजे डोळे बंद करुन उघडण्यास वेळ लागतो तितक्या
राम वेळात केवळचे बीज शिष्यात जागृत होऊन जाईल.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज
राम शिष्याला सांगतात की,असे झाल्यावर सतगुरुला शिष्याला तोंडाने माझी तुझ्यावर मेहेर
राम झाली अशी सांगण्याची गरज राहत नाही. ॥२॥

राम निजमन तो रिज्या नही ॥ रीत सो तुमे बताऊं ॥

राम सुणज्यो सब नर नार ॥ हाक चवडे दे जाऊं ॥

राम धन दे लाख क्रोड ॥ मुलक कोई मोय चढावे ॥

राम करे टेल ब्हो भांत ॥ मन मांगे सोई लावे ॥

राम नागो होय नाचे सदा ॥ जुग की लज्जा खोय ॥

राम या लग तो सुखराम के ॥ नही रिजे मन जोय ॥३॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सर्व स्त्री-पुरुषांना चवडे ज्ञान देऊन म्हणजे
राम बजाऊन-बजाऊन सांगून राहिले आहे की,कोणी सतगुरुला लाख करोड(आजच्या
राम स्थितीत अरब, खरब)रुपयांचे धन दिले तरी ही सतगुरुचे निजमन खुश होणार नाही
राम व कोणी सतगुरुला आपल्या मुलकाचे राज्य दिले तरी ही सतगुरुचे निजमन खुश
राम होणार नाही.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला सांगतात की,कोणी जगाची
राम लाज सोडून सतगुरुचे हलके भारी काम केले.तसेच सतगुरुच्या मनाला आवडेल अशा
राम वस्तु आणल्या तसेच वेगवेगळ्या प्रकाराने सतगुरुच्या मनाची तसेच तनाची सेवा केली
राम तरी ही सतगुरुचे निजमन शिष्याने खुश होणार नाही कारण की सतगुरुचे निजमन हे
राम सतगुरुच्या मनापेक्षा,तनापेक्षा व पाच इंद्रियांपेक्षा वेगळे आहे.हे धन दिल्याने सतगुरुचे
राम तन खुश होईल,सेवा केल्याने मन आणि तन खुश होईल.परंतु सतगुरुचे निजमन कधी
राम खुश होणार नाही.म्हणून शिष्याने सतगुरुचे निजमन खुश होईल ती कला शोधायला
राम हवी आणि सतगुरुला धन देऊन किंवा राज्य देऊन तसेच सतगुरुच्या शरीराची सेवा
राम करुन सतगुरुचे निजमन खुश करण्याचा भ्रमित उपाय त्यागायला पाहिजे. ॥३॥

राम कुण्डल्या ॥

राम तन मन धन अर्पण करे ॥ कुळ छाडर संग होय ॥

राम ब्हो लघुताई बिणती ॥ कहेर बतावे मोय ॥

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥ ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥ राम

राम कहेर बतावे मोय ॥ तहाँ लग रिजू नाही ॥ राम

राम अे मेरे बेकाम ॥ कोण बिध रिजू मांही ॥ राम

राम सुखराम दास नही रिजसी ॥ यां लग निजमन जोय ॥ राम

राम तन मन धन अरपन करे ॥ कुळ छाडर संग होय ॥४॥ राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला सांगतात की,कोणी शिष्य सतगुरुला राम

राम त्याचे मन त्याचे तन व सर्व धन अर्पण करुन देईल तसेच तो शिष्य आपल्या माता, राम

राम पिता,भाऊ,बहिण,पत्नी,मुलगा सर्वांना सोडून सतगुरुच्या सोबत राहील आणि सतगुरु राम

राम सोबत राहत असतांना सतगुरुशी अति लघुताईने वर्तन करेल.तरी ही सतगुरुचे राम

राम निजमन त्या शिष्यावर खुश होणार नाही.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला राम

राम सांगतात शिष्याचे तन,मन, धन आणि लघुताईने सोबत राहण्याचे वर्तन सतगुरुच्या राम

राम निजमनाला खुश करण्याच्या कामाचे नाही.सतगुरुच्या निजमनाला खुश करण्यात हे राम

राम सर्व उपाय बिन कामाचे आहे.असे बिनाकामाच्या उपायांनी सतगुरुचे निजमन खुश राम

राम होणार नाही.म्हणून कुळ सोडून सतगुरु सोबत असल्याने तसेच सतगुरुला तन,मन, राम

राम धन अर्पण केल्याने सतगुरुचे निजमन खुश होणार नाही ही समज आणून सतगुरु खुश राम

राम होतील हा उपाय धारण करा. ॥४॥ राम

राम बाता से मन रिजसी ॥ धन दिया तन जोय ॥ राम

राम पाचु इंद्रि आतमा ॥ अे चावे कहूं तोय ॥ राम

राम अे चावे कहूं तोय ॥ गरज जासू जे रीजे ॥ राम

राम बिना चाय की चीज ॥ देख अंतर नही भीजे ॥ राम

राम सुखराम कहे धन माल की ॥ मेरे गर्ज न कोय ॥ राम

राम बाता से मन रिजसी ॥ धन दिया तन ज्योय ॥५॥ राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला सांगतात की,सतगुरुला निजमन आहे, राम

राम सतगुरुला मन आहे,सतगुरुला पाच इंद्रिय आहे.सतगुरुसोबत गोष्टी कराल तर राम

राम सतगुरुचे मन खुश होईल त्याच्याने सतगुरुचे निजमन खुश होणार नाही.सतगुरुला धन राम

राम द्याल तर सतगुरुचा देह खुश होईल.परंतु सतगुरुचे निजमन खुश होणार नाही. राम

राम सतगुरुच्या पाची आत्मा इंद्रियांना जे जे सुख चाहते ते द्याल तर पाच आत्मा खुश राम

राम होतील.परंतु सतगुरुचे निजमन बिल्कुल ही खुश होणार नाही. मनाची इच्छा गोष्टी राम

राम होत्या तर ते गोष्टींनी खुश झाले.तनाची इच्छा धनाची होती तर ते धनाने खुश झाले, राम

राम पाची आत्म्यांची इच्छा पाच सुखांची होती तर ते सुख मिळाल्यावर पाची आत्मा खुश राम

राम झाल्या.परंतु निजमनाची इच्छा गोष्टी,धन पाच विषयांचे सुख हे न नसल्या कारणाने राम

राम सतगुरुचे निजमन या सुखांनी खुश झाले नाही.या सुखांनी खुश झाले नाही,याकारणाने राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम शिष्य सतगुरुच्या मेहेरपासुन दूर राहून गेला.यावर शिष्याला आदि सतगुरु सुखरामजी
राम महाराज सांगतात की,या वस्तुची सतगुरुला बिलकुल ही गरज नाही.म्हणून सतगुरुचे
राम निजमन खुश होण्याकरीता हे धन,माल,गोष्टी इत्यादीचे सर्व उपाय सोडून ज्याच्याने
राम सतगुरुचे अंतरमन खुश होईल तो उपाय शिष्याने करायला पाहिजे. ॥५॥

राम मे रिजू इण बात सू ॥ सुण लीजो नर नार ॥

राम मेरा होय मोकूं मिलो ॥ तो पावो दीदार ॥

राम तो पावो दीदार ॥ निजमन संपो लाई ॥

राम तब प्रगटे तन माय ॥ अखंड नख चख बिच आई ॥

राम सुखराम व्हे ईण रित बिन ॥ हंस न उतरे पार ॥

राम मे रिजू ईण रीत सू ॥ सुण लीजो नर नार ॥६॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला तसेच जगातील सर्व स्त्री-पुरुषांना सांगतात
राम की,सतगुरुला तन,मन,धनमाल,मुलकाचे राज्य,पाची सुख दिल्याने तसेच कुळ सोडून
राम सोबत राहिल्याने सोबत राहिल्यावर लघुताई ठेवल्याने सतगुरुचे निजमन खुश होत
राम नाही.या सर्व गोष्टी सतगुरुच्या निजनामाला खुश करण्यासाठी बेकाम आहेत.या वस्तुंनी
राम सतगुरुचे निजमन खुश होण्याची गरज पूर्ण होणार नाही.कारण की सतगुरुला या गोष्टींची
राम बिलकुल ही गरज राहत नाही.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज प्रत्येक स्त्री-पुरुषांना
राम सांगतात की,सतगुरुला खुश करायचे आहे तर शिष्याला सतगुरुचे बनून जायला पाहिजे.
राम शिष्याने आपले निजमन तन,धनमाल,मुलुक,त्रिगुणी माया,शब्द,स्पर्श, रूप,रस,गंध या
राम पाच वासनेतून निघून सतगुरुला सोपविले पाहिजे.म्हणजे जो सतगुरु म्हणजे नेःअक्षर
राम म्हणजे निजनाम म्हणजे सतशब्द आधीपासून हंसात होता त्याचे बनून जायला पाहिजे.
राम असे अप्रगट नेःअक्षराचे बनून जाणे तेव्हाच होऊ शकते.जेव्हा शिष्याचा प्राणमायेच्या
राम बनलेल्या मनाच्या मोह ममतेच्या सुखांना,धनाच्या मोह ममतेच्या सुखांना पत्नी,मुलाच्या
राम मोह ममतेच्या सुखांना,कुळाच्या मोह ममतेच्या सुखांना,त्रिगुणी मायेच्या नश्वर सुखांना,
राम पाच आत्मांच्या पाच वासनांच्या सुखांना,त्रिगुणी मायेच्या वेद,शास्त्र,पुराणाच्या ज्ञानाच्या
राम सुखांना,त्रिगुणी मायेच्या ध्यानाच्या सुखांना खोटे समजेल.या सुखांमध्ये काळाचे महादुःख
राम समजेल.८४,००,००० योनीत येण्या-जाण्याचे दुःख समजेल आणि जो आधीपासून
राम अप्रगट रूपात हंसात सतशब्द आहे.त्याच्यापासून प्राप्त होणाऱ्या महासुखांना खरे
राम समजेल तेव्हा तो शिष्य तत्काळ नेःअक्षराचा बनून जाईल. आणि सतगुरुरूपी शब्दाला
राम आपले निजमन सोपवून देईल.निजमन सोपताच शिष्याच्या घटात अखंडीत नखापासून
राम डोळ्यापर्यंत त्या सतस्वरूपाचे दर्शन होईल तसेच तो सतस्वरूप शिष्याच्या घटात नेहमी
राम करीता नखापासून चखापर्यंत प्रगट होऊन जाईल.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम सर्व स्त्री-पुरुषांना सांगतात की,सतगुरुचे बनल्याशिवाय म्हणजे सतगुरुला निजमन
राम सोपण्याच्या रिती शिवाय कोणत्याही अन्य रितीने सतगुरुचे निजमन प्रसन्न होत नाही
राम आणि सतगुरुचे निजमन प्रसन्न झाल्याशिवाय हंस भवसागराच्या महादुःखातून पार
राम उतरणार नाही.म्हणून सतगुरु ज्या रितीने खुश होतात ती रित धारण करा.आणि अन्य
राम सर्व मायावी उपाय त्यागन करा आणि महासुखाच्या पदाला प्राप्त करा. ॥६॥

राम जिण जिण को तू होवसी ॥ सोई सुण प्रसण होय ॥

राम आई रीत अनाद से ॥ केहे स्मजाऊँ तोय ॥

राम कहे समजाउं तोय ॥ हात तेरे सब होई ॥

राम जो चावे सो चीज ॥ पकड़ प्रगट कहुँ तोई ॥

राम सुखराम कहे माँ बाप रे ॥ तीजा गुरु कहुँ तोय ॥

राम जिण जिण को तू होवसी ॥ सोई सुण परसण होय ॥७॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराजांनी शिष्याला अनादिपासून खुश करण्याची रित
राम कशी चालत आहे.तसेच ते हंसाच्याच हातात कसे आहे याचा आधीपासून चालत
राम आलेल्या रितीचा दाखला माता,पिता व गुरुचा आधार देऊन समजविले आहे.आदि
राम सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला सांगतात जगात माता,पिता तसेच गुरु असतात.
राम हंस ज्याचा ज्याचा बनेल ते त्याच्यावर प्रसन्न होतात.जीवाला मातेपासून सुख पाहिजे
राम तर मातेला प्रसन्न करण्याची रित करायला पाहिजे.पित्याचे सुख पाहिजे असेल तर
राम पिता प्रसन्न होईल तशी रित करायला पाहिजे.व गुरुचे सुख पाहिजे तर गुरु प्रसन्न
राम होतील तशी रित करायला पाहिजे.मातेचे सुख पाहिजे आणि पित्याला प्रसन्न करण्याची
राम रित केली तर माता प्रसन्न होणार नाही व ती आपले सुख देणार नाही.तसेच गुरुचे
राम सुख पाहिजे आणि माता पित्यांना प्रसन्न करण्याची रित केली तर गुरु कधीही प्रसन्न
राम होऊ शकणार नाही.म्हणून ज्याच्यापासून सुख पाहिजे त्याला व प्रसन्न करण्याची करायला
राम पाहिजे आणि ही रित सुख देणाऱ्या माता,पिता किंवा गुरुंच्या हातात राहत नाही.ही
राम रित शिष्याच्या हातात राहते म्हणजे ज्याला सुख पाहिजे त्याच्याच हातात राहते आणि
राम अन्य कोणाच्या हातात राहत नाही.म्हणून आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगातील
राम सर्व स्त्री-पुरुषांना समजावून राहिले आहे की,अशाप्रकारे जगात माता,पिता तसेच गुरु
राम आहे.तु ज्यांचा ज्यांचा होशील तेच तुझ्यावर प्रसन्न होतील दुसरे प्रसन्न होणार नाही.
राम दुसऱ्याच्या हातात नाही.आता कोणाला प्रसन्न करणे हे शिष्याच्या हातात आहे.अन्य
राम जर काळाच्या महादुःखातून निघून साईच्या महासुखात जायचे आहे तर महासुख देणाऱ्या
राम सतगुरुला प्रसन्न करण्याचीच रित केली पाहिजे.आणि ही रित करणे दुसऱ्यांच्या हातात
राम नाही तुझ्याच हातात आहे.तुझ्याच हातात असल्यामुळे त्रिगुणी मातेला प्रसन्न करून

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम महादुःखात जाण्याची रित किंवा कर्तार पारब्रम्ह पित्याला प्रसन्न करुन कर्तार पद प्राप्त
राम करुन संसारात परत येऊन दुःख प्राप्त करण्याची रित सोडून नेःअक्षराच्या महासुखांची
राम रित धारण करुन कर आणि भवसागराच्या महादुःखातून पार उतरुन जा.॥७॥

किवत ॥

राम मा से राखे हेत ॥ माय रिजे सुण भाई ॥

राम भोजन देवे लाय ॥ ब्याव कर सेज बिछाई ॥

राम पिता पत जो होय ॥ बचन लोपे नही कोई ॥

राम तो धन देवे माल ॥ किसब अपणो कहूं तोई ॥

राम सुखराम दास गुरु पत गहे ॥ देवे ग्यान बताय ॥

राम माय बाप दोनू तजे ॥ तब सिर मुंडयो जाय ॥८॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराजांनी शिष्याला सांगितले की, घरात मातेशी प्रेम प्रित
राम केल्याने माता खुश होईल.माता खुश झाल्याने तुला चांगले भोजन बनवून देईल.
राम झोपण्या करीता चांगले अंधरुण करुन देईल.तसेच विवाह करुन देईल ती तुला पित्याचे
राम धन किंवा हुन्नर शिकवणार नाही.तसेच गुरु जवळ जे दुःखापासून मुक्त होण्याचे ज्ञान
राम आहे ते देणार नाही.पित्याशी प्रेम प्रित केली आणि त्यांचे कोणते ही वचन लोपले नाही
राम तर तुझ्यावर तुझे पिता प्रसन्न होतील.ते खुश झाल्याने तुला धन देतील तसेच धंद्याला
राम हुन्नर शिकवून धंद्याला लावून देतील.परंतु पित्याच्या खुश होण्याने तुला मातेपासून
राम मिळणारे चांगल्या भोजनाचे सुख,चांगल्या अंधरुणावर झोपण्याचे सुख तसेच गुरुपासून
राम मिळणारे मुक्तीपदाचे सुख तुला मिळणार नाही.असेच गुरुचा विश्वास येऊन गुरुशी
राम प्रेमप्रित आल्यावर गुरु तुला मुक्तीला जाण्याचे ज्ञान देतील.ते तुला सुखाचे मुक्तीपद
राम प्रगट करुन देतील.वेदी गुरुजवळ गेल्याने माता,पित्याच्या घराचे, भोजनाचे,आरामात
राम बिछान्यात झोपण्याचे तसेच धनमालाचे सुख मिळणार नाही व सोबत संसाराचे दुःख
राम ही मिळणार नाही.माता पित्यांना त्यागेल आणि वेदी गुरुचा शरणा घेईल.तरच वेदी गुरु
राम तुझे शिर मुंडन करतील.जर शिष्य माता पित्यांना त्यागणार नाही तर शिष्याला शरणात
राम घेणार नाही.आणि शिर मुंडन करणार नाही.तसेच गुरुने शिष्याला शरणात न ठेवल्याने
राम शिष्य मायेच्या सुखाच्या मुक्तीपदा पासून दूर राहिल. ॥८॥

कुंडल्या ॥

राम माता रिजे बचन सूं ॥ पिता काम से जोय ॥

राम गुरु रिजे भै भित मन ॥ ग्यान गहे कहूं तोय ॥

राम ग्यान गहे कहूं तोय ॥ येहे मेरी बिध भाई ॥

राम तेरी तेरे हात ॥ समझ कर पकडे आई ॥

राम सुखराम कहे यूं कुळ तजे ॥ तब बेरागी होय ॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम माता रिजे बचन सूं ॥ पिता काम से जोय ॥९॥

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज स्त्री-पुरुषांना तसेच शिष्याला सांगतात की,माता
राम ही गोड वचन बोलण्याने खुश होते तर पिता त्याचा कामधंदा सांभाळून केल्याने खुश
राम होतो.अशाप्रकारे शिष्य गुरुशी मनात भयभीत राहिल्यावर गुरु खुश होतो.शिष्य
राम भयभीत राहिल तरच गुरुचे ज्ञान ध्यान करेल आणि गुरुचे ज्ञान धारण करेल तरच गुरुला
राम आनंद येईल अशी गुरुची रित राहते.अशाप्रकारे जगात तीन रित आहे.या रितीवरून हे
राम समजते की,हंस माताशी प्रित करून गोड वचन बोलेल तर माता हंसावर खुश होईल व
राम जीव(हंस)पित्याशी प्रित करून त्याचा काम धंदा सांभाळेल तर पिता खुश होतील
राम आणि शिष्यही गुरुशी भयभीत राहून ज्ञान प्राप्त करून घेईल तर गुरु खुश होतील
राम म्हणजे माता,पिता तसेच गुरुला खुश करण्याची रित ही फक्त हंसाच्या हातात आहे.
राम अन्य कोणाच्या हातात नाही.माता पित्यांपासून संसाराचे सुख मिळतील ते सुख
राम पाहिजे तर माता पित्यांना खुश करा आणि वेदीगुरुपासून ज्ञानाचे सुख पाहिजे असेल
राम तर वेदी गुरुला खुश करा.माता पित्यापासून खाण्याचे,हुन्नरचे सुख आहे.सोबत
राम संसाराचे दुःख आहे आणि वेदी गुरुसोबत खाण्या पिण्याचे दुःख आहे सोबत ज्ञान सुख
राम आहे.त्याच्यात संसाराचे दुःख नाही. अशाचप्रकारे हंस त्रिगुणी माया मातेला खुश करेल
राम म्हणजे त्रिगुणी मायेच्या विध्या ओअमची भक्ती,तीर्थ,व्रत,योग,नवविद्या भक्ती,ब्रम्हाची
राम भक्ती,शंकराची शक्ती,शक्तीची भक्ती,जप,तप हे करेल तर त्रिगुणी माता त्याच्यावर
राम खुश होईल.तिचे सुख त्याला मिळेल.असेच कोणी हंस पारब्रम्ह पित्याला खुश करेल
राम म्हणजे पारब्रम्हच्या विध्या सर्वांमध्ये ब्रम्ह पाहणे.सोहम जाप अजप्पा करेल तर पिता
राम त्याच्यावर खुश होईल.असेच हंस वैरागी गुरु म्हणजे सतस्वरूपाला खुश करेल,गुरुशी
राम भयभीत राहिल.त्याच्यावर सतस्वरूप गुरुची मेहेर होईल.त्रिगुणी मातेसोबत थोडे सुख
राम सोबत ८४,००,००० योनीचे,जन्म-मरणाचे,अगतीचे नर्काचे दुःख आहे.पारब्रम्ह पित्याचा
राम हुन्नर याला मिळेल.परंतु परत खाली आल्यावर दुःख सुटणार नाही.जसे ज्ञानाचे सुख
राम पाहिजे तसेच कधीही संसाराचे दुःख नको पाहिजे तर वैरागी बनावे लागेल आणि
राम वैरागी बनावे आहे तर वेदी गुरुला निजमन द्यावे लागेल.वेदी गुरुशी प्रीत करावी
राम लागेल,वेदी गुरुशी भयभीत रहावे लागेल आणि कुळ म्हणजे माता तसेच पित्याला
राम त्यागावे लागेल.तेव्हाच वेदीगुरुशी वैराग्याची रित शिष्यात बनेल.अशाच प्रकारे सतस्वरूप
राम विज्ञान वैरागी ज्याच्यात महासुख आहे असे बनावे आहे तर सतस्वरूपी सतगुरुशी
राम भयभीत राहावे लागेल म्हणजे सतगुरुच्या आज्ञेत राहावे लागेल आणि त्यांना निजमन
राम द्यावे लागेल व त्रिगुणी मायेच्या सुखांच्या विध्या तसेच कर्तार पारब्रम्हच्या सुखांच्या
राम विध्या त्यागाव्या लागतील.त्रिगुणी मायेच्या सुखांच्या विध्या तसेच कर्तारब्रम्हच्या सुखाच्या

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम विध्या त्यागल्यानेच गर्भात येण्याचा चक्कर संपून जाईल.अशाप्रकारे आता तुम्हीच समजून
राम निर्णय करा आणि जे सुख पाहिजे त्यांना पकडा तसेच त्या सुख देणाऱ्याला खुश करा.
राम काय प्राप्त करायचे आहे.ते तुमच्या हातात आहे.तसे ज्ञानाने समजून निर्णय करा.॥९॥

राम

राम

राम

जो जिनको नर होवसी ॥ तामे मिलसी जाय ॥

राम

ओर जात मे किम मिले ॥ बाता करके आय ॥

राम

बाता करके आय ॥ राछ कोई पिछले आवो ॥

राम

यू गुरु पासे ग्यान ॥ सुण अपने घर जावो ॥

राम

सतगुरु किरपा तब बणे ॥ निजमन सुंपे लाय ॥

राम

जो जिनको नर होवसी ॥ तां मे मिलसी जाय ॥१०॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज स्त्री-पुरुषांना तसेच शिष्याला सांगतात की,तुम्ही
राम ज्याचे बनाल त्याच्यापासून तुम्हाला सुख मिळेल.मातेला मिळाल तर मातेपासून सुख
राम मिळणारे आहे तेच मिळेल.मातेला मिळाल्यावर पित्याचे किंवा गुरुचे सुख कसे मिळेल?
राम पित्याला प्राप्त कराल तर पित्यापासून मिळणारे सुख मिळेल.माता आणि वेदी गुरुचे
राम सुख कसे मिळेल?तसेच वेदी गुरुशी मिळाल तर गुरुच्या जवळचे सुख मिळेल.माता
राम पित्याचे सुख कसे मिळेल?मातेचे सुख पाहिजे असेल तर मातेच्या जातीचा म्हणजे
राम स्वभावाचा बनावे लागेल.पित्याचे सुख पाहिजे असेल तर पित्याच्या जातीचा म्हणजे
राम स्वभावाचा बनावे लागेल.आणि वेदी गुरुचे सुख पाहिजे असेल तर गुरुच्या जातीचा
राम म्हणजे वैरागी बनावे लागेल.मातेच्या जातीचे तर बनले नाही आणि मातेपासून सुख
राम पाहिजे आहे तर मातेपासून सुख मिळणार नाही.मातेशी गोष्टी करता येईल किंवा काही
राम मातेपासून वस्तु सामान घेता येईल.तसेच पित्याच्या जातीचे बनले नाही आणि पित्याच्या
राम पदाचे सुख पाहिजे असेल तर पित्यापासून कधीही मिळणार नाही.जसे मातेशी गोष्टी
राम करता येईल किंवा एखादी वस्तु मागून आणतो.तसेच पित्यासोबत करता येईल पित्याचे
राम पद मिळणार नाही.अशाचप्रकारे वेदी गुरुजवळ गेले आणि वेदी गुरुला मन सोपले नाही
राम तर वेदी गुरुचे गुरुपद शिष्याला मिळणार नाही.जसे माता पित्याचे न बनल्याकारणाने
राम माता पित्यापासून मागणाऱ्याला एखादी वस्तु मिळाली किंवा गोष्टी करता आल्या
राम त्याच्या पदाचे सुख मिळाले नाही.असेच वेदी गुरुपासून वेदी गुरुचे गुरुपद मिळणार
राम नाही.वेदी गुरुपासून वेदी गुरुचे गुरुपद मिळणार नाही.वेदी गुरुपासून ज्ञान प्राप्त करून
राम आपल्या कुळात परत येण्याचाच योग बनेल. वैरागी बनण्याचा योग बनणार नाही.
राम अशाचप्रकारे त्रिगुणीमायेचे ज्ञान ऐकले आणि त्रिगुणी मायेचे बनले नाही तर त्रिगुणी
राम मायेचे ब्रम्हा,विष्णु,महादेव,शक्ती इत्यादी सुखाचे पद मिळणार नाही.होणकाळ पारब्रम्हचे
राम ज्ञान ऐकले आणि त्यांचे बनले नाही तर होणकाळाचे विना दुःखाचे कर्तार पद मिळणार

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम नाही.होणकाळ पारब्रम्हचे ज्ञान शिकायला मिळेल.सतस्वरूप विज्ञान वैरागी बनण्याचा
राम योग तर तेंव्हाच बनेल जेव्हा शिष्य सतगुरुला आपले निजमन सोपवून सतस्वरूपी
राम सतगुरुच्या बनून जाईल.असे झाल्यावरच सतस्वरूपी सतगुरुची शिष्यावर कृपा होईल
राम आणि शिष्य सतगुरुच्या सतस्वरूप विज्ञान वैराग्यपदात मिळून जाईल.जोपर्यंत शिष्य
राम सतगुरुला निजमन सोपणार नाही तोपर्यंत शिष्यावर सतगुरुची मेहेर होणार नाही.आणि
राम शिष्य सतगुरु पदात मिळणार नाही.तो सतगुरु पदाचे ज्ञान शिकून घेईल.परंतु तो
राम सतगुरुला भेटण्या आधी जसा होता तसाच कुळाचा म्हणजे माता,पित्याचा बनून राहून
राम जाईल.संसारी बनलेला राहून जाईल.विज्ञान ज्ञान वैरागी बनणार नाही.ज्ञान वैराग्यचे
राम सुख मिळणार नाही.संसाराचे सुख दुःख भोगत राहिल. ॥१०॥

जळ हुवा जळ मे मिले ॥ झाळ हुवा झळ माय ॥

धणी होय धर मे मिले ॥ पवन हुवा पख जाय ॥

पवन हुवां पख जाय ॥ जात मे जाती मावे ॥

या बिध आद अनाद ॥ ब्रम्ह माया लग कवावे ॥

सुखराम कहे यूं समज कर ॥ निजमन सुंपो आय ॥

जळ हुवा जळ मे मिले ॥ झाळ हुवा झळ माय ॥११॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,आदि अनादिपासून जातीची जातीमध्ये
राम मिळण्याची रित आहे.एका जातीची दुसऱ्या जातीत मिळण्याची रित नाही.जसे कोठेही
राम पाणी पडले तरी ते पाणी पाण्यातच मिळेल.ते पाणी अग्नी,वायु किंवा धरती मध्ये मिळणार
राम नाही.कोठेही आग लागली तर ती आगमध्येच मिळेल.ती आग धरती,जल किंवा वायुमध्ये
राम मिळत नाही.अशाचप्रकारे धरती धरतीमध्येच मिळेल.ती वायु,अग्नी,जल मध्ये नाही
राम मिळणार तसेच वायु वायुतच मिळेल.तो धरती,आग किंवा जलामध्ये मिळणार नाही.
राम अशाचप्रकारे त्रिगुणी मायेचा भक्त त्रिगुणी मायेतच मिळेल.आणि कर्तारब्रम्हचा भक्त
राम कर्तारपदातच मिळेल. त्रिगुणी मायेचा तसेच कर्तार ब्रम्हचा संत गुरुपदाला महासुखात
राम मिळणार नाही.त्रिगुणी मायेत यमाचे दुःख आहे आणि कर्तारपदात गर्भात येण्याचे दुःख
राम आहे.हे दोन्ही दुःख नको पाहिजे असेल तर ही दोन्ही पदात जाण्याची रित त्यागायला
राम पाहिजे.त्याच्यातून मन काढायला पाहिजे.आणि सतगुरुला निजमन सोपायला पाहिजे.
राम सतगुरुला निजमन सोपल्याने शिष्याच्या घटात गुरुपद म्हणजे सतशब्द म्हणजे निजनाव
राम म्हणजे ने:अक्षर म्हणजे अखंडित ध्वनी जी ५२ अक्षरात येत नाही,मुखाने बोलली जात
राम नाही.कागदावर लिहिली जात नाही ती ध्वनी तत्काळ जागृत होईल आणि शिष्याचा
राम हंस मायावी मनापासून मायावी ५ आत्म्यापासून त्रिगुणीमायेपासून, त्रिगुणीमायेच्या पती
राम काळा -पासून मुक्त होईल.आणि सतस्वरूपात मदोन्मस्त होऊन जाईल. ॥११॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम	॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥	॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥	राम
राम	गुरु का होय गुरु मे मिले ॥ ता का अं अंग होय ॥		राम
राम	सतस्वरूप के जोग बिन ॥ और ईस्क नही कोय ॥		राम
राम	और ईस्क नही कोय ॥ रात दिन आ मन माही ॥		राम
राम	उलट चडू आकास ॥ पेम उर मावे नाही ॥		राम
राम	सुखराम हेत आ रिझसो ॥ कळ बिन पडे न मोय ॥		राम
राम	गुरु का होय गुरु मे मिले ॥ ता का अं अंग होय ॥१२॥		राम
राम	अशाचप्रकारे ज्याचा स्वभाव गुरुचा होऊन गुरुत मिळण्याचा राहतो.त्याला सतस्वरूपाच्या		राम
राम	राजयोगा विना आणखी काही प्रेम राहत नाही.म्हणजे इच्छा राहत नाही.त्याच्या मनात		राम
राम	रात्रं-दिवस बंकाळ्याच्या रत्याने उलटून आकाश म्हणजे ब्रम्हंड म्हणजे दहाव्याद्वारात		राम
राम	चढून जाऊ हीच एक मात्र इच्छा असते.अशा शिष्याला गुरुच्या प्रती इतके प्रेम असते		राम
राम	की ते प्रेम त्याच्या हृदयात मावत नाही.अशाचप्रकारे सतस्वरूपाच्या योगा विना एक		राम
राम	क्षणही चैन येत नाही.असे प्रेम असल्यावर(कल बिन पडे न मोय)माझे निजमन खुश		राम
राम	होते असे आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात. ॥१२॥		राम
राम	सतगुरु के अंग सिष चले ॥ ओर न माने ग्यान ॥		राम
राम	सर्व ग्यान इनका किया ॥ क्या म्हे धरसूं ध्यान ॥		राम
राम	क्या मे धरसूं ध्यान ॥ बुध्द अेसी जब आवे ॥		राम
राम	सो हंस गुरु को होय ॥ सोझ ओ पत संभावे ॥		राम
राम	सुखराम कहे सतस्वरूप की ॥ तब कृपा व्हे आन ॥		राम
राम	सतगुरु के अंग सिष चले ॥ और न माने ग्यान ॥१३॥		राम
राम	आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाच्या लोकांना सांगून राहिले आहे की,		राम
राम	सतगुरुच्या अंगाशिवाय म्हणजे सतशब्दाच्या ज्ञानाशिवाय त्रिगुणी मायेचे तसेच		राम
राम	पारब्रम्हचे ज्ञान मानू नको असे ज्ञानाने समझावे की,जगात जितके ज्ञान आहे,ध्यान		राम
राम	आहे हे सर्व सतशब्द गुरुच्या आधारानेच बनले आहे.म्हणजे सतशब्द त्रिगुणी मायेला		राम
राम	किंवा पारब्रम्हला आपली सत्ता दिली नसती तर त्रिगुणी मायेचे तसेच पारब्रम्हचे ज्ञान		राम
राम	अस्तित्वातच आले नसते.अशी सत्ता सतगुरुमध्ये आहे.आता या सत्तेपेक्षा भारी कोण		राम
राम	आहे?की ज्याचे मी ज्ञान तसेच ध्यान करायला पाहिजे.अशी समज बुध्दी घटात		राम
राम	जागृत करावी अशी घटात बुध्दी येताच हंस सत्ताधारी सतगुरुचा बनून जातो.आणि		राम
राम	गुरुशी प्रेमात अकबक होऊन जातो.जेव्हा गुरुशी अकबक प्रेम होऊन जाते.तेव्हा		राम
राम	सतस्वरूपाची मेहेर शिष्यावर होऊन जाते.आणि शिष्याच्या नखापासुन चखापर्यंत		राम
राम	अखंडित ध्वनी प्रगट होऊन जाते. ॥१३॥		राम
राम	केस बराबर आंतरो ॥ जे हंस राखे कोय ॥		राम

राम	॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥	॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥	राम
राम	तो आ कृपा ने बणे ॥ असी कुद्रत होय ॥		राम
राम	असी कुदरत होय ॥ निजमन माने नाही ॥		राम
राम	कपट लिया आधीन ॥ ताय घर जावे नाही ॥		राम
राम	सुखराम व्हे पच पच मन्यो ॥ ग्रज सरे नी कोय ॥		राम
राम	केस बराबर आंत्रो ॥ जे हंस राखे कोय ॥१४॥		राम
राम	जे हंस होणकाळाशी एक केसभरही प्रीत ठेवेल म्हणजे कुद्रतशी एक केसभर ही अंतर		राम
राम	ठेवेल त्या हंसावर कुद्रत म्हणजे सतगुरुची कृपा बनणार नाही.कुद्रतची आधीपासुन		राम
राम	रितच अशी आहे की शिष्य कुद्रतसोबत कपट ठेवून कितीही आधीन होऊन राहीला		राम
राम	तरीही कुद्रतचे निजमन शिष्यावर खुश होत नाही.आणि अशा शिष्याच्या घटात कुद्रत		राम
राम	जात नाही. म्हणजे शिष्याच्या घटात कुद्रत प्रगट होत नाही.आदि सतगुरु सुखरामजी		राम
राम	महाराज येथपर्यंत सांगतात की,शिष्य केसभर ही कपट ठेवून पचून पचून मरुन गेला		राम
राम	तरी ही सतगुरुची कृपा होण्याची गरज पूर्ण होत नाही.॥१४॥		राम
राम	अंतर छाड गुरु सूं मिले ॥ भावे जिण बिध आय ॥		राम
राम	तो कारण कुछ ना रहे ॥ कळा प्रगटे जाय ॥		राम
राम	कळा प्रगटे जाय ॥ साच सतगुरु मन भावे ॥		राम
राम	गुरु बिच अंतर होय ॥ सोय सिष झुट कवावे ॥		राम
राम	सुखराम व्हे सतगुरु मिल्यां ॥ नांव प्रगटे माय ॥		राम
राम	अंतर छाड गुरु सूं मिले ॥ भावे जिण बिध आय ॥१५॥		राम
राम	आदि सतगुरु सुखरामजी महाराजांनी जगातील लोकांना सांगितले की,हंसाच्या उरात		राम
राम	सतगुरुच्या प्रती कशीही निच समज राहीली,कपट समज राहीली ज्या समजने सतगुरु		राम
राम	आणि शिष्यामध्ये अंतर बनलेले राहीले ते अंतर शिष्याने ज्या ही विधीने काढून घेतले		राम
राम	तर शिष्यामध्ये कुद्रतकला प्रगट होऊन जाईल.परत ही कुद्रतकला शिष्याच्या घटात		राम
राम	प्रगट होणार नाही.असे कारणच बनू शकत नाही.कारण की गुरु आणि शिष्याचे अंतरच		राम
राम	शिष्याने संपवून दिले असते.जे शिष्य गुरुमध्ये म्हणजे सतशब्दात अंतर ठेवतात		राम
राम	म्हणजे सतशब्दाने त्रिगुणी मायेमध्ये मन लावतात तसेच मायेला मोठे समझतात ते		राम
राम	शिष्य गुरुच्या शरणात आलेले असले तरी ही ते शिष्य निजमनाने खोटे असल्या		राम
राम	कारणाने त्याच्यात कुद्रतकला कधी प्रगट होत नाही.शिष्य निजमनाने खोटे नाही		राम
राम	असते तर त्यांना सतगुरु मिळाल्यावर नाम प्रगटतेच प्रगटते.परंतु जेव्हा नाम प्रगट होत		राम
राम	नाही म्हणजे त्या गुरुमध्ये दोष नाही तो शिष्यामध्ये गुरुशी खोटे राहण्याचा दोष		राम
राम	आहे.जर शिष्य हा खोटेपणाचा दोष कसे ही आपल्या उरातून काढून घेईल तर शिष्याच्या		राम
राम	घटात सत्तकला प्रगट होण्यास कसर राहणार नाही. ॥१५॥		राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥ ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥ राम

राम भोळे को दोसण नही ॥ अंग न जोवे कोय ॥
राम वा पर गुरु को हेत रे ॥ तुर्त धिरे कहुं तोय ॥
राम तुरत धिरे कहुं तोय ॥ अरथ ता को वो होई ॥
राम ज्युं ठग के आणंद जोर ॥ मुढ देख्या से सोई ॥
राम सुखराम मन यूं खुसी हुवे ॥ ओ बस होसी जोय ॥
राम भोळे को दोसण नही ॥ अंग न जोवे कोय ॥१६॥ राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाला सांगतात की,जो हंस भोळा आहे.
राम होणकाळाच्या ज्ञानास ही समजत नाही तसेच सतस्वरुप विज्ञानाला ही समजत नाही.
राम त्याच्याकरीता होणकाळ ही ठिक आहे.आणि दुःख ही ठिक आहे.अशा भोळ्यावर
राम सतगुरुची प्रिती जास्त राहते.जसे मुर्खाला पाहून ठगाला आनंद देतो आणि ठग
राम मुर्खाला लगेच घेरून घेतो.असेच सतगुरुला भोळ्या शिष्याला पाहून आनंद येतो.आणि
राम सतगुरु त्याला लगेच घेऊन घेतात.ठगाला त्याचे धन लुटण्याचा आनंद येतो तर
राम सतगुरुला त्याची काळाच्या लुटपासून वाचविण्यात आनंद येतो.दोघांच्या हेतूमध्ये भारी
राम फरक आहे.परंतु आनंद येण्यात काही फरक नाही.ठगाचा हेतु धोका आहे आणि
राम सतगुरुचा हेतू दया आहे.म्हणून आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज भोळ्याचा अंग,
राम स्वभाव न पाहता तो काळाच्या तावडीतून निघून जाईल याचा आनंद आल्याने
राम त्याच्यावर प्रसन्न होऊन जातात आणि त्या भोळ्याच्या घटात सदा करीता सतसाई
राम प्रगट करून देतात. ॥१६॥ राम

राम ग्यानी पर निजमन की ॥ इण बिध मेहर न होय ॥
राम अंतर अर्थ पिछाण ले ॥ अे बस पडे न कोय ॥
राम अे बस पडे न कोय ॥ भ्रम भारी इण पासे ॥
राम निजमन के ऊर रेस ॥ नित अंतर आ आसे ॥
राम सुखराम कहे मुज दोस नई ॥ सुण लिज्यो सब लोय ॥
राम ग्यानी पर निजमन की ॥ इण बिध म्हेर न होय ॥१७॥ राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाला सांगतात की,जसे भोळ्यावर सतगुरुची मेहेर
राम होते त्या रितीने होणकाळी ज्ञान्यावर सतगुरुच्या निजमनाची मेहेर कधीही होत नाही.
राम होणकाळी ज्ञान्यामध्ये मायेमध्येच भारी भारी सुख आहे.असे भारी भारी भ्रम राहतात.
राम असे ज्ञानी स्वर्गादिकाच्या पाच आत्म्यांच्या वासनेच्या सुखाला सतस्वरुपाच्या सुखा
राम पेक्षा भारी समजतात.ब्रम्हा,विष्णू,महादेवच्या त्रिगुणी मायेच्या सुखांना भारी,पूर्ण तसेच
राम सदा तृप्ती देणारे समजतात.असे शिष्य सतगुरु जवळ येतात,शरणा घेतात,शरणा घेऊन
राम अंतरात सतस्वरुपाच्या सुखाला समजतात.परंतु होणकाळाचे सुख सतस्वरुपाच्या राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम सुखापेक्षा उंच्व दिसण्याच्या भ्रमामुळे सतगुरु सोबत राहिल्यावरही अशा शिष्याचे
राम निजमन सतगुरुच्या वश होत नाही.त्याच्यात तसेच सतगुरुमध्ये नेहमी अंतर बनलेले
राम राहते.त्या कारणाने सतगुरुला तो निजनाम देऊ शकत नाही.अततः तो काळाचा चारा
राम बनतो.हा शिष्य सतगुरुशी जुडतो.परंतु ब्रम्हा,विष्णू,महादेवला सतगुरुपेक्षा जास्त समजतो.
राम म्हणून आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाला सांगतात की,असा शिष्य सतगुरुच्या
राम जवळ नेहमी राहिल्यावर ही त्याच्या घटात निजनाव प्रगट होत नाही.हा सतस्वरूप न
राम प्रगट होण्याचा दोष सतगुरुत नाही हा दोष शिष्यात राहतो.शिष्याला ब्रम्हा,विष्णू,
राम महादेव,शक्ति ही त्रिगुणी माया सतस्वरूप नेःअक्षरपेक्षा भारी दिसण्याच्या भ्रमामुळे
राम शिष्यात दोष आलेला असतो. ॥१७॥

भ्रम आगला छाड दे ॥ बळ तज निर्बळ होय ॥

गुरु की म्हेमा जगत मे ॥ करे भिन्न भिन्न जोय ॥

करे भिन्न भिन्न जोय ॥ तबे निजमन सो माने ॥

तब भागे अंतराय ॥ हंस अपनो कर जाणे ॥

सुखराम ग्यान्याँ उपरे ॥ तब प्रसण व्हे जोय ॥

भ्रम आगला छाड दे ॥ बळ तज निर्बळ होय ॥१८॥

राम असे ज्ञानी पुढचे भ्रम जसे जसे करुन त्यागून देतो आणि होणकाळाचे ज्ञान परचे
राम चमत्कारांचे रिध्दी-सिध्दीचे बळ त्यागून निर्बळ बनून जातो आणि सतगुरुच्या पराक्रमाला
राम वेगवेगळ्या प्रकारे ज्ञानाने समज आणून होणकाळी बळाने भारी बलवान समजतो आणि
राम मग सतगुरुच्या शरणात राहतो.तर अशा ज्ञानीच्या प्रती सतगुरुंच्या निजमनात जे अंतर
राम पडले होते ते अंतर मिटून जाते.हा हंस आपला आहे म्हणजे सतस्वरूपाचा आहे समजून
राम अशा हंसावर सतगुरुचे निजमन आपोआप प्रसन्न होऊन जाते.तसेच शिष्यामध्ये नामकला
राम जागृत होऊन जाते आणि तो ज्ञानी जीव सदाकरीता काळापासून मुक्त होऊन जातो.
राम ॥१८॥

सतगुरु को अंग एक ही ॥ ओर अंग नही कोय ॥

निर्बळ हुवां बिन हंस पर ॥ म्हेर न हुवे जोय ॥

म्हेर न हुवे जोय ॥ दया सतगुरु के नाही ॥

ना किसही पर रोस ॥ अंग कारण वो क्वाही ॥

सुखराम व्हे रंक राव बिच ॥ बस बिन मेहर न होय ॥

सतगुरु को अंग अेक ही ॥ और अंग नही कोय ॥१९॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाला सांगतात की,सतगुरुचा एकमात्र स्वभाव
राम असतो.ते शिष्य जोपर्यंत होणकाळ व त्रिगुणी मायेपासून निर्बळ होऊन सतगुरुच्या

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम वशमध्ये येत नाही तोपर्यंत सतगुरुंची शिष्यावर मेहेर होत नाही.सतगुरुची जगाच्या
राम कोणत्या हंसावर दया राहत नाही.तर कोणावर रोष ही राहत नाही.त्यांना सर्व जग
राम आपलेच वाटते.भले तो राजा असो वा रंक असो.त्यांना राजा आणि रंक दिसतच
राम नाही.अशी भारी दिव्य दृष्टी सतगुरुत प्रगट झालेली राहते.त्यांना फक्त राजा किंवा
राम रंकाचा हंस दिसतो.राजाच्या जवळची माया किंवा रंकाच्या जवळची दरीद्री कधी दिसत
राम नाही.त्यांना राजाचा तसेच रंकाचा प्राण एक सारखा आहे असे दिसते.या कारणाने
राम राजा आहे तर सतगुरुची दया होईल.आणि रंक असेल तर सतगुरुचा रोष राहिल असे
राम सतगुरु जवळ राहत नाही.जो हंस होणकाळाच्या प्राप्त केलेल्या बळाला संपवून टाकतो.
राम तसेच सतगुरुच्या नेःअक्षरच्या वश होऊन जातो त्याच्यावर सतगुरुची मेहेर होते आणि
राम तो हंस भले तो राजा असो किंवा रंक असो तो अमरलोकाचा मालक बनून जातो आणि
राम तेथे अनंत सुख भोगतो. ॥१९॥

भोळे पर ततकाळ सो ॥ बणे रीत यूं जोय ॥

निजमन गुरु को खुष हुवे ॥ ओ बस पडसी मोय ॥

ओ बस पडसी मोय ॥ पंथ सतगुरु के आसी ॥

ग्यान कहे सो रीत ॥ हंस ओ तुरत संभासी ॥

ग्यानी कुं सुखराम केहे ॥ निजमन गहे न कोय ॥

भोळे को ततकाळ सो ॥ रित बणे यूं जोय ॥२०॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगातील लोकांना सांगून राहिले आहे की,सतगुरु
राम भोळ्या हंसाला बघून हे समजतात की,हा हंस सतगुरुच्या वशमध्ये येईल.तसेच
राम सतगुरुचा सतस्वरूपात जाण्याचा जो मार्ग आहे त्या मार्गात येऊन जाईल व सतगुरुजी
राम सतस्वरूपाच्या ज्ञानाची रित सांगतील ती रित हा भोळा हंस लगेच धारण करून
राम घेईल.याकारणाने भोळ्यावर सतगुरुची मेहेर लगेच होते.मेहेर होताच भोळ्या जीवामध्ये
राम साहेब प्रगट होऊन जातो.परंतु ज्ञानी जीवावर असे होत नाही.ज्ञानी जीव सतगुरुच्या
राम वशमध्ये येणार नाही व सतस्वरूपाचा मार्ग धारण करणार नाही.तसेच सतस्वरूपाची रित
राम निजमनाने धारण करणार नाही.अशा शिष्याचे वर्तन सतगुरुंच्या समजमध्ये आल्याकारणाने
राम ज्ञानी शिष्यावर सतगुरुची मेहेर होत नाही.सतगुरुची मेहेर न झाल्या कारणाने शिष्यात
राम सतसाहेब प्रगट होत नाही. ॥२०॥

ग्यानी सो आधीन होय ॥ लेले आवे संग ॥

तो अंतर की रेसवा ॥ ज्युं त्युं कर दे भंग ॥

ज्युं त्युं कर दे भंग ॥ म्हेर निजमन की होवे ॥

तो बणे संत सो खूब ॥ नेक पाछो नही जोवे ॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम कळ बळ कर सुखराम केहे ॥ इण मन का भ्रम भंग ॥

राम

ग्यानी सो आधिन होय ॥ लेले आये संग ॥२१॥

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगातील लोकांना सांगतात की,असा ज्ञानी
राम होणकाळाच्या ज्ञानाच्या बळाला नाश करुन सतगुरुच्या ज्ञानाचा संग करुन
राम सतगुरुच्या आधीन राहतो.तसेच स्वतःच्या उरात जे सतगुरुंच्या प्रती अंतर होते ते
राम कसेही भंग करुन देतो.तर अशा ज्ञानीवर ही सतगुरुच्या निजमनाची मेहेर होऊन
राम जाते.अशा ज्ञानीची विशेषता ही राहते की हा ज्ञानी मोठा सतस्वरूपी संत बनतो.आणि
राम कधीही कोणत्याही प्रसंगात परत होणकाळाच्या ज्ञानात जात नाही.म्हणून आदि सतगुरु
राम सुखरामजी महाराज जगातील सर्व ज्ञानींना सांगतात की,अरे ज्ञानींनो सतगुरुचा संग
राम पकडून सतगुरुच्या आधीन राहून मनात होणकाळ हा सदा तसेच तृप्त सुख देणारा
राम आहे हा समजचा जो भ्रम आहे त्याला वेगवेगळ्या कला व सतस्वरूपाचे ज्ञान वापरुन
राम मिटवून घ्या आणि सतस्वरूपाचा देश प्राप्त करा. ॥२१॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

ने छे कबुहक रिजसी ॥ केईक अर्थ पर जोय ॥

राम

ग्यानी यूं बिचार कर ॥ संग मा छोडो कोय ॥

राम

संग मा छोडो कोय ॥ घेर मन सतगुरु पे लावे ॥

राम

ऊपरळे बोहार ॥ रीत रंग करता जावो ॥

राम

सुखराम बाण नित फेकीयां ॥ कोईक लागेगो जाय ॥

राम

ने छे कबुहक रिजसी ॥ केईक अरथ पर आय ॥२२॥

राम

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज ज्ञानींना सांगतात की,सतगुरुचा शरणा धारण केला
राम तरीही सतगुरु मेहेर करीत नाही.तर भले याच्यातच आहे की,सतगुरुचा संग त्यागून
राम द्यावा असा मनात विचार येतो.असा विचार आल्यावरही आदि सतगुरु सुखरामजी
राम महाराज ज्ञान्यांना सांगतात.सतगुरुचा संग त्यागू नका व कोणत्या कमीमुळे सतगुरु
राम माझ्यावर रिजत नाही याचा विचार करत रहा.जे विचार सतगुरुपासुन दूर करतात
राम त्याच्यातून घेरुन मनाला काढा आणि सतगुरुकडे लावा.सोबत वरचे व्यवहार,रंग रीत
राम सतगुरुच्या अनुसार करीत रहा असे करत राहिल्यावर कोणता ना कोणता बाण(तीर)
राम बरोबर लागेल ज्याच्याने सतगुरु प्रसन्न होऊन जातील आणि साहेब घटात प्रगट
राम होऊन जाईल. ॥२२॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

कवित्त ॥

राम

धन केति अेक बात ॥ वहाँ कुळ जक्त बिचारो ॥

राम

तां के हेत मोहो काज ॥ जाण बिच अंतर डारो ॥

राम

अेसी अक्कल बिचार ॥ आप बस सो तो किजे ॥

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम तन मन धन लग साच ॥ सुंप सतगुरु कूं दिजे ॥

राम

राम पिछे सुण सुखराम के ॥ सिष कू दोस न कोय ॥

राम

गुरु पद को बिडद लाजसी ॥ जो किरपा नही होय ॥२३॥

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगातील स्त्री-पुरुषांना सांगून राहिले आहेत
राम की,अरे जगातील लोकांनो तुम्ही धनामध्ये मोह लावून बसले आहेत.जी सतस्वरुपा-
राम समोर खूप छोटी गोष्ट आहे व कुळ म्हणजे आई,वडिल,भाऊ,बहिण,पत्नी,पुत्र आणि
राम जगातील नातेवाईकांशी मोह लावून बसले आहेत आणि त्या मोहामुळे सतगुरुला
राम निजमन सोपविण्यात अंतर टाकून राहिले आहे.याचा परिणाम हा होईल की शरीर
राम सुटल्यावर धन ही जाईल.कुळ,परिवार तसेच नातेवाईकही जागच्या जागेवर राहून जाईल.
राम आणि एकटे काळाच्या हातून कुटले जाल. काळाच्या हातून एकटेच कुटले जाल याची
राम अक्कल ठेवा.तसेच जे आपल्या वशमध्ये आहे जसे,तन,मन आणि धनातून मोह
राम काढण्याची विधी करा आणि सतगुरुला निजमन सुपूर्त करा.असे करणाऱ्या शिष्याचे
राम सर्व दोष संपून जातात.परत अशा दोषरहित शिष्यावर आपोआपच सतगुरुच्या निजमनाची
राम मेहेर होऊन जाईल.अशा दोषरहित शिष्यावर सतगुरुने मेहेर नाही केली तर सतगुरु
राम पदाचे बिडद लाजवले जाईल आणि असे बिडद लाजविणारे काम सतस्वरुप कधीही
राम होऊ देत नाही. ॥२३॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

धन हात को मेल ॥ ब्होर ब्होतरे आवे ॥

राम

कुळ केताईक दिन ॥ छोड नेछे जन जावे ॥

राम

सुत्त बित्त कामण झूट ॥ ताय सैं क्यां हेत कीजे ॥

राम

दस दिन पाछेई जाय ॥ ताय सैं पेली दीजे ॥

राम

ज्यूं रिजे सुखराम के ॥ सतगुरु साहिब आण ॥

राम

पडियो जस भां ऊपरे ॥ लिजो प्रख पिछाण ॥२४॥

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला सांगतात की,धन हे हाताचा मळ आहे.
राम म्हणजे चालले ही गेले तरी पुन्हा कमविले जाते.कुळाचे लोक तसेच पुत्र,धन,स्त्री
राम यांच्यात मोह ममता ठेवणे.हे पण खोटे आहे.कारण दहा दिवसांनी म्हणजे काही
राम दिवसांनी जेव्हा शरीर सुटेल तेव्हा यांच्यातील म्हणजे स्त्री,पुत्र,कुळ व धन यातून
राम कोणीही सोबत येणार नाही.जेव्हा मृत्युनंतर कोणी सोबत येऊ शकत नाही तर यांच्यात
राम म्हणजे स्त्री,पुत्र,कुळ तसेच धनात मोह ठेवून सतगुरुत अंतर ठेवणे हा दगा बनेल.
राम म्हणून स्त्री,पुत्र,कुळ व धन याच्यातून मन काढून साहेबरुपी सतगुरुत टाकले तर
राम सतगुरु साहेब खुश होतील आणि बक्षिस मध्ये सतसाहेब घटात प्रगट करून देतील.
राम सतसाहेब तनात प्रगट करून घेणे हे जमीनीवर पडलेले भारी यश आहे म्हणजे या भारी

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम यशाकरीता कोणतीही किंमत मोजावी लागत नाही.यावी ओळख करा. ॥२४॥

राम

कुंडल्यो ॥

राम पडीये जस मे गुण घणो ॥ जे कर सक्के कोय ॥

राम

राम जुग जुग जग सोभा रहे ॥ गुरु रिजे कहुं तोय ॥

राम

राम गुरु रिजे कहूँ तोय ॥ रिझ मे निजपद पावे ॥

राम

राम उलट चढे अस्मान ॥ फोड ब्रहेमंड कूं जावे ॥

राम

राम सुखराम कहे सूरु सुणो ॥ सत्त बचन ये होय ॥

राम

पडिये जस मे गुण घणो ॥ जे कर जाणे कोय ॥२५॥

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज संताला सांगतात की,हे जमिनीवर पडलेल्या यशात

राम

राम भारी गुण आहे.हे यश घेता येत असे तर घेऊन घ्या.या यशाने युगायुगात जग शोभा

राम

राम करेल.आणि सोबत सतगुरुंचे निजमन ही खुश होईल.सतगुरुचे निजमन खुश झाले तर

राम

राम सतगुरु खुशीच्या बदल्यात शिष्यात बंकनाळेच्या रस्त्याने उलटवून२१ ब्रम्हंड फोडून

राम

राम ब्रम्हंड म्हणजे दहाव्याद्वारी पोहचवून देतील.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला

राम

राम सांगतात की,अरे शुरवीर या जमिनीवर पडलेल्या यशात दहाव्याद्वारी पोहचण्याचा भारी

राम

राम गुण आहे हे सत्य मान आणि करु शकशील तर हे यश घेऊन घे.आणि सदाकरीता

राम

राम महासुखात चालला जा. ॥२५॥

राम

कवत ॥

राम धन को कारण नाय ॥ प्रीत को कारण होई ॥

राम

राम बिना प्रित आ रीत ॥ कुण कर सक्के कोई ॥

राम

राम इण आडा गढ कोट ॥ सक्त समसेर समावे ॥

राम

राम माया बस सब हंस ॥ कोण से बेंची जावे ॥

राम

राम सुखराम दास सत्स्वरूप को ॥ अंस पडे कहुं आय ॥

राम

राम सो माया के बस नहीं ॥ करले ज्यूं मन चाय ॥२६॥

राम

राम गुरुला खुश करण्याकरीता धनाचे कारण बनत नाही.शिष्याजवळ धन कमी किंवा

राम

राम जास्त धन यावर गुरुची मेहेर राहत नाही.गुरु खुश होण्याकरीता शिष्याच्या प्रितीचे

राम

राम कारण राहते.धन नाही आहे,परंतु गुरुंशी प्रिती आहे तर गुरु खुश होऊन जातात

राम

राम आणि धन भरपूर आहे परंतु गुरुंशी प्रिती नाही तर शिष्य पचून पचून मरुन गेला.

राम

राम तरीही गुरु खुश होत नाही.गुरुंशी प्रित आणण्याची रित शिष्याच्या हातात आहे.

राम

राम शिष्याशिवाय आणखी कोणाच्या हातात नाही.याकारणाने गुरुशी प्रित आणण्याची रित

राम

राम शिष्याशिवाय प्रित आणण्याची रित स्वतः शिष्यशिवाय आणखी कोणी करु शकत नाही.

राम

राम येथपर्यंत की सतगुरु देखिल ही रित प्रगट करु शकत नाही.ही गुरुशी प्रित आणण्याच्या

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम आडवे मोठ मोठे भ्रमाचे किल्ले आहेत.शक्ति म्हणजे माया भ्रमरूपी तलवार घेऊन
राम उभी आहे.या शक्तिने पसरविलेल्या भ्रमांच्या कारणाने सर्व हंस मायेच्या वशमध्ये
राम होऊन गेले आहे.या भ्रमांच्या कारणाने या मायेतून कोणीही हंस सुटू शकत नाही.किंवा
राम सुटून राहीला नाही.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,जेव्हा सतस्वरूपाचा
राम अंश हंसात पडतो तेव्हा तो हंस मायेच्या वशमध्ये राहत नाही.परत माया त्याला
राम अटकविण्याकरीता मनाला पाहिजे तसे कोणतेही प्रयत्न करील तरीही हंस तिच्याने
राम अटकत नाही.॥२६॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

जो धन दे हर हेत ॥ रिस माने नही कोई ॥

जे दे माया काज ॥ ब्होत जुग राजी होई ॥

की वो ओ इन कोई काम ॥ ब्रम्ह लग सोभा सारी ॥

जिऊँ जुग मे मा बाप ॥ बिणज पर्णो नर नारी ॥

सुखराम दास सतस्वरूप हेत ॥ माया तजी न जाय ॥

जिऊँ कुळ के हेत जुग सब करे ॥ जन कूं नही दे लाय ॥२७॥

राम पारब्रम्हच्या कार्याकरीता धन देतो त्या हंसाचा जगात कोणी ही रोष मानीत नाही.
राम तसेच ब्रम्हा,विष्णू,महादेव,शक्ति इत्यादी मायेच्या कार्यात धन देतो.अशा हंसावर जग
राम खुप खुश होते.धन देण्याची रित पारब्रम्ह पिता आणि इच्छा माता म्हणजे माया
राम कुळाकरीता आहे.वैराग्य सतस्वरूपाकरीता नाही.अशा धन देणाऱ्याची पारब्रम्ह पर्यंत
राम शोभा होते.ही शोभा जसे जगात आई-वडिलांच्या कार्यात धंदा,व्यवहारात तसेच विवाह
राम निमित्त खर्च केल्यावर होते.त्या प्रकारची ब्रम्हा,विष्णु,महादेव,शक्ति,त्रिगुणी माया,
राम तसेच पारब्रम्हमध्ये होते.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,सतस्वरूपाच्या
राम कार्यात माया दिली जात नाही म्हणजे कुळाकरीता जग सर्व करू शकते आणि करतेही.
राम परंतु सतस्वरूप संताला धन देऊ शकत नाही. ॥२७॥

पारब्रम्ह के कारणे ॥ माया तज दे कोय ॥

तब लग तो सेंसार मे ॥ न्यात पात जिऊँ जोय ॥

न्यात पात जिऊँ जोय ॥ त्याग भावे संकळप किजे ॥

फेर मिलेगी आय ॥ ब्याज पैईसे ज्यूं दीजे ॥

सुखराम हेत आनंद के ॥ देलो माय कोय ॥

जिऊँ बेरागी जीमग्यां ॥ न्यात पांत नही होय ॥२८॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज हंसांना सांगतात,जगात मनुष्याचे माता,पिता मेल्यावर
राम मनुष्य माता,पित्यासाठी न्यातपात करतो म्हणजे जातीवाल्यांना भोजनाकरीता बोलवितो
राम आणि त्या धनाचा सदाकरीता त्यागन करतो किंवा मनात त्यागन करण्याचा संकल्प

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम करतो.यावर आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,याने त्या धनाचा त्यागन
राम केले तरीही ते धन त्याला जसे व्याजाने पैसे देण्यावर रक्कम मुद्दलपेक्षा जास्त येते
राम तशी मिळेल हे कसे?जसे आज या मनुष्याकडे क्रियाकर्म झाले तर लोक याच्या घरी
राम जेवायला आले.परत पुढे आणखी कोणाकडे क्रियाकर्म होईल तर हा तेथे जेवायला
राम जाईल.अशाप्रकारे त्या धनाला त्यागू इच्छिले तरीही ते धन भोजनाच्या रूपात कोणाच्या
राम न कोणाच्या घरचे मेल्यावर क्रियाकर्माच्या भोजनद्वारे मिळतच राहिले.अशाप्रकारे
राम पारब्रम्हच्या कार्यामध्ये कोणी मायेचा त्याग करेल तर ती माया,माया त्यागन
राम करणाऱ्याला पुन्हा व्याजापेक्षा जास्त मिळेल.परंतु कोणी वैराग्याला जेऊ घातले तर ते
राम क्रिया कर्म होत नाही म्हणजे माता, पित्याच्या मृत्यूनंतर भोजन केले असे होत
राम नाही.क्रिया कर्म केल्याने आज आम्ही भोजन करुन राहीलो आहे तर उद्या दुसरे
राम ज्याच्या येथे क्रियाकर्म आहे तो आम्हाला जेऊ घालेल.परंतु वैराग्यांना जेऊ घातल्याने
राम वैरागी संसारीला पुन्हा जेऊ घालणार नाही.तो खर्च नेहमी करीता होऊन गेला.तो
राम खर्च क्रियाकर्मच्या भोजनासारखा परत मिळत नाही.म्हणून वैरागीला भोजन करविल्याने
राम घरातील लोक तसेच जगातील लोक खुश होत नाही.म्हणून वैरागीला भोजन सगळे
राम देत नाही.परंतु जेव्हा की क्रियाकर्म सर्व करतात.अशाप्रकारे आनंदब्रम्हच्या प्रेमात
राम कोणी खर्च करीत नाही आणि कोणी केला तर जाती-पातीचे लोक,जगातील लोक
राम आई,वडिल खुश होत नाही. ॥२८॥

राम न्यात पात मे जस कियां ॥ जक्त सरावे जोय ॥

राम संत ना माने रूमभर ॥ क्रोडा खर्चो कोय ॥

राम क्रोडा खर्चो कोय ॥ इऊं सतस्वरूप ना रिजे ॥

राम बिन सतगुरु की टेल ॥ नेक आनंद नही भीजे ॥

राम सुखराम त्याग जप तप किया ॥ माया ब्रम्ह खुस होय ॥

राम जिऊं न्यात पात मे जस किया ॥ जक्त सरावे जोय ॥२९॥

राम जातीपातीत खर्च केल्याने यश आल्यावर जगाचे लोक शोभा करतात.परंतु केवली संत
राम जाती पातीत मध्ये कोट्यावधी रुपये ही खर्च झाले तरी ही थोडा ही खर्च करणाऱ्याची
राम शोभा करीत नाही.संत तर सतगुरुच्या कार्यात खर्च केल्यावरच शोभा करतात.
राम सतगुरुच्या सेवेत खर्च केल्याशिवाय सतगुरुला आनंद येत नाही.याकारणाने सतगुरु
राम अशा खर्च करणाऱ्यांशी खुश होत नाही.सतगुरु खुश न झाल्याकारणाने शिष्यामध्ये
राम निजनाव प्रगट होत नाही.यावर आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात जगात
राम जीवांनी मायेचे त्यागन पारब्रम्ह करीता केले म्हणजे खर्च केला.तसेच जप,तप चालत
राम राहिले तेथे खर्च केला तर माया ब्रम्ह खुश होतात.परंतु सतस्वरूप खुश होत नाही. या

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम कारणाने अशा जीवांवर सतस्वरूप खुश होत नाही. ॥२९॥

राम

राम सतगुरु की म्हेमा कियों ॥ रिंजे सतस्वरूप ॥

राम

राम आणंद पद घट प्रगटे ॥ मिटे भ्रम तम धूप ॥

राम

राम मिटे भ्रम तम धूप ॥ करे गुरु पूजा भाई ॥

राम

राम पारब्रम्ह खुस होय ॥ मुक्त फळ देत पठाई ॥

राम

राम सुखराम जात कुळ पूजीया ॥ सिव सक्ती खुस होय ॥

राम

राम फळ पावे सेंसार मे ॥ कुटम र्हेत कहुं तोय ॥३०॥

राम

राम सतस्वरूप सतगुरुची महिमा म्हणजे खुश केल्याने सतस्वरूप खुश होतो आणि
राम सतस्वरूप खुश झाल्याने घटात आनंदपद प्रगट होते आणि घटात आनंदपद प्रगट
राम होताच हंसाचा भ्रमरूपी अंधार मिटून जातो.पारब्रम्ह गुरुची पुजा केल्याने म्हणजे खुश
राम केल्याने पारब्रम्ह खुश होतो आणि पारब्रम्ह पदाचे मुक्तीचे फळ देतो.आदि सतगुरु
राम सुखरामजी महाराज सांगतात की,जसे जातीचे लोक आणि कुळाचे म्हणजे माता,
राम पित्याला खुश केल्याने जातीचे लोक तसेच माता,पिता खुश होतात आणि मुलाचे लग्न
राम करून देतात.मुलाचे लग्न झाल्याने मुलाची पत्नीसह,मुलगा,मुलगी असे परिवाराचे फळ
राम मिळते.अशाचप्रकारे ब्रम्हा,विष्णू,महादेव आणि शक्तिला खुश केल्याने हंसाला ३ लोक
राम १४ भवनाच्या मायेच्या सुखांचे फळ मिळते. ॥३०॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम हे सिष तम हम अेकी जात हे ॥ अेक बाप का पूत ॥

राम

राम मो तोमे बळ सारखो ॥ नख चख अेकी सूत ॥

राम

राम नख चख अेकी सूत ॥ इधक हममे या होई ॥

राम

राम पुरणपद प्रताप ॥ सतगुरु बगस्यो मोई ॥

राम

राम जोर किया माने हे नाही ॥ तो ही संग पाचूं भूत ॥

राम

राम हे हंस तम हम अेकी जात हे ॥ अेक बाप का पूत ॥३१॥

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,हे शिष्य तु आणि मी एकाच जातीचे
राम आहे आणि एकाच पित्याचे पुत्र आहे.तुझ्यात आणि माझ्यात एक सारखे बळ असून
राम नखापासून डोळ्यापर्यंत तजवीज एकसारखी आहे.तरीही माझ्यात ही अधिक गोष्ट
राम आहे की माझ्यात हे अधिक आहे की माझ्यात पूर्णपदाचा प्रताप आहे.या पूर्णपदाच्या
राम प्रतापाने मला सतगुरुची पदवी मिळाली आहे.या सतगुरु प्रतापाचा जोर केला तरी ही
राम जग मानत नाही.कारण माझ्यासोबत जसे आकाश,वायु,अग्नी,जल,पृथ्वी हे पाची भूत
राम आहेत.तसेच आकाश,वायु,अग्नी,जल,पृथ्वी हे पाची भूत तुमच्या सोबत आहे.पाची
राम भूत म्हणजे माझे आणि जगाच्या लोकांचे शरीर सारखे आहे.हा शरीराचा सारखेपणा
राम असल्याकारणाने हे जग माझ्या जवळच्या सतस्वरूपाच्या अधिकाईला समजत नाही.

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम म्हणून मला मानत नाही आणि माझ्या शरणात येत नाही.॥३१॥

राम

राम पांच सात भाई हुवे ॥ तांकी बिध कहुं तोय ॥

राम

राम अेक राज की चाकरी ॥ अेक संत हुवो जोय ॥

राम

राम अेक संत हुवो जोय ॥ तिका सुण रीत हमारी ॥

राम

राम ग्यान फोज तत्त तरवार ॥ ओर नही जोर लगारी ॥

राम

राम उंवे माने इण संत की ॥ तो बेरागी होय ॥

राम

राम जोर कियां सुखराम के ॥ कुळ नही छाडे कोय ॥३२॥

राम

राम जसे घरात पाच,सात भाऊ आहेत.एक भाऊ राजाची चाकरी करतो.तर एक भाऊ

राम

राम वैरागी संत झाला आहे.वैरागी संताजवळ ज्ञानाची फौज आहे आणि तत्तची तलवार

राम

राम आहे.ज्ञानाची फौज तसेच तत्तच्या तलवारी शिवाय दूसरा जोर काहीच नाही.आता मागे

राम

राम राहिलेल्या भावांमधून जो या वैरागी संताची गोष्ट मानून घेईल तर तो भाऊ वैरागी

राम

राम होऊन जाईल.तो वैरागी संताच्या मागे राहिलेला भाऊ मानत राहीला नाही.आणि

राम

राम त्याच्यावर जोर ही केला तरीही तो कुळ सोडणार नाही आणि वैरागी बनणार नाही.

राम

राम अशीच सतगुरुची रित आहे.सतगुरुत सतस्वरूप प्रगट आहे.सतगुरुजवळ सतस्वरूप

राम

राम ज्ञानाची फौज आहे.तसेच परमत्तची तलवार आहे.अशी ज्ञानाच्या फौजेला व तत्तच्या

राम

राम तलवारीला जो जगातील हंस समजेल तो सतगुरुला मानून सतस्वरूपी संत बनून जाईल.

राम

राम परंतु सतगुरुला जो जगाचा हंस जाणत नाही.त्याच्यावर सतगुरु ज्ञानाच्या फौजेचा जोर

राम

राम करोत वा तत्तच्या तलवारीचा जे सांगतील तरीही तो माया ब्रम्हला सोडणार नाही.

राम

राम ॥३२॥

राम

राम जो भाई थो राज मे ॥ करे जोर वो आय ॥

राम

राम ओ बिडद उण कूं छाजसी ॥ चाकर राख्यो लाय ॥

राम

राम चाकर राखे लाय ॥ संत इऊं हुवे जुग माही ॥

राम

राम पारब्रम्ह लग दोड ॥ सिध्द प्रचा दे जाही ॥

राम

राम सतस्वरूप बिग्यान चल ॥ सो बिध हे मुज माय ॥

राम

राम जो भाई कुळ माय थो ॥ जोर दिखावे लाय ॥३३॥

राम

राम जो भाऊ राजाच्या चाकरीत होता तो भाऊ मागे राहून गेला.राहिलेल्या भावावर जोर

राम

राम करून त्या भावांना राजाच्या चाकरीत ठेवलं तर ते भाऊ राजाच्या चाकरीत राहून

राम

राम जातील आणि राजाच्या चाकरीत ठेवले म्हणजे जग राजाच्या चाकरीत ठेवणाऱ्याची

राम

राम शोभाही करतील आणि तो स्वतः राजाच्या चाकरीत आहे.तसेच तसे भावांचे केले हे

राम

राम बिडद ही राजाच्या चाकरीत ठेवणाऱ्या भावाला शोभेल अशाप्रकारे पारब्रम्हचे संत जे

राम

राम जगात असतात त्याची रित आहे.हे पारब्रम्ह पर्यंतचे धावणारे संत जगात सिध्द पर्चा

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम देतात.तो सिध्द पर्चा जगाच्या लोकांना आवडतात म्हणून जगाचे लोक अशा पारब्रम्हच्या
राम संताची शोभा करतात आणि या पारब्रम्ही संताने जागाच्या मनुष्याला सिध्द पर्चात
राम लावले तर तो जगाच्या मनुष्यही सिध्द पर्चेत लागून जातो.जगाचा मनुष्य पारब्रम्ही
राम संताच्या बरोबर सिध्द पर्चे करणे शिकून घेतो तर सिध्दपर्चा शिकविणाऱ्या पारब्रम्ही
राम संताच्या बिड्दची ही शोभा होते.सतगुरुत सतस्वरूप विज्ञानाची चाल आहे.ते सतगुरु
राम विज्ञानाच्या बळावर दुसऱ्या भावावर जोर करेल जसे पारब्रम्ही संताने भावावर जोर
राम केला होता तसा करेल तरी ही दुसरा भाऊ येणार नाही. ॥३३॥

राम नही जोर को काम ॥ देस ओ मुलक न्यारो ॥

राम मनाई चाले संग ॥ सत्त कूं प्रसे प्यारो ॥

राम कुळ मे हब थब होय ॥ जोर सुई ले घर आवे ॥

राम कुळ बाहर बिन प्रीत ॥ नार केसें घर लावे ॥

राम सुखराम कहे यूं जीव सो ॥ सब मेरो प्रवार ॥

राम बळ सूं संग कोई ने करे ॥ सब मे जोर बिचार ॥३४॥

राम सतस्वरूप हा देश होणकाळ देशाहून वेगळा आहे.त्या देशात कोणावर जोर केल्याने तो
राम त्या देशात येऊ शकणार नाही.त्या देशात ज्याल मनानेच चालण्याची इच्छा राहिल
राम तोच येऊ शकेल.त्या देशात चालणाऱ्याला आपले मायावी मन तसेच पाच आत्मा
राम निजमनापासून त्यागावी लागेल.जेव्हा ते मन आणि पाच आत्मा सतगुरुला खुश करून
राम त्यागेल.तेव्हाच तो सत परमात्म्याला प्राप्त करेल.आणि तो हंस सत परमात्म्याला प्रिय
राम वाटेल.असा प्रिय वाटणारा संतच त्या देशात जाऊ शकेल.मनाने न चालणाऱ्यावर जोर
राम केला तरीही तो आपले निजमन सतगुरुला देऊ शकणार नाही आणि सतगुरुला
राम निजमन न दिल्याकारणाने त्या हंसाचे मन आणि पाच आत्मा तसेच माया हंसातून
राम निघाल्याकारणाने हंस मायेच्या सोबत तेथे जाऊ शकणार नाही.तेथे माया ढकलल्या
राम वरही ढकलली जात नाही.तेथे फक्त जीवब्रम्ह जाऊ शकतो म्हणून त्या देशात घेऊन
राम जाण्याकरीता जोराचे काम चालत नाही.मनानेच चालण्याचे काम चालते.जसे कोण्या
राम पुरुषाला स्त्री पत्नी बनवून आणायची आहे तर तो आपले कुळ म्हणजे समाजातून
राम आणू शकतो.त्या पुरुषाचे त्या स्त्री सोबत बोलचालही झाली असेल आणि ती येण्यास
राम तयारही नसेल तरीही तिच्यावर जोर टाकून घरी आणता येते.परंतु जी स्त्री कुळाची
राम नाही आहे,कुळाच्या बाहेरची आहे तिला जोर टाकून कसे आणता येणार?त्या स्त्रीला
राम आणणाऱ्या पुरुषाशी प्रेम असेल,प्रिती असेल त्या पुरुषाला ती स्त्री आणता येईल.
राम अशाचप्रकारे होणकाळाचे सर्व जीव माझा परिवार आहे.परंतु जसे बिना कुळाच्या
राम स्त्रीला बळाने आणता येत नाही फक्त प्रितीने आणता येते.बळाने आणण्याचा प्रयत्नही

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम केला तरीही त्या स्त्रीच्या मागे तिच्या कुळाचा जोर राहतो.ते तिला घेऊन जाऊ देत
राम नाही.असेच सतगुरु सोबत सतगुरुंच्या सतशब्दाशी प्रित असेल तेच हंस सतलोकात
राम सतगुरुच्या मागे येतील. ॥३४॥

कुंडल्या ॥

राम धिग धिग उण समज कूं ॥ लाणत नित हजार ॥

राम आणंदपद की भक्त मे ॥ डाक न पडे गिंवारं ॥

राम डाक न पडे गिंवारं ॥ साच देख्यो तोई आई ॥

राम झूट जक्त को मोहो ॥ अलप सोही तजे न भाई ॥

राम सुखराम दास हिरो मिल्यो ॥ जे देहे मे दे डार ॥

राम धिग धिग उण समज कूं ॥ लाणत नित हजार ॥३५॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाच्या लोकांना सांगतात की,तुम्हाला मानव शरीर
राम रुपी हिरा मिळाला आहे.हा हिरा प्राप्त करण्याकरीता ८४,००,००० योनीचे महादुःख
राम भोगावे लागले. फक्त या मानव तनानेच आनंदपदाची भक्ति करुन आनंदपद प्राप्त
राम केला जातो.असा भारी मनुष्य देहरुपी हिरा मिळाला आहे.खरे सतगुरुही मिळाले आहे
राम तरीही जग कुटुंब परिवाराचे पत्नी,पुत्राच्या तसेच धनाच्या खोट्या मोहाच्या कारणाने
राम तुम्हाला आनंदपद सूचत नाही.अशा खोट्या जगासोबतचे राहणे तुझे थोड्या वेळेचे
राम आहे.तरीही तुला जगाचा,कुटुंब परिवाराचा,पत्नी,पुत्राचा,धनाचा मोह त्यागता येत
राम नाही.हा मोह त्यागणे म्हणजे कुटुंब परिवार सोडणे का?तर नाही.सर्व संसाराचे कर्तव्य
राम पूर्ण करणे,परंतु त्यांच्यातून मोह काढून निजमन सतगुरुला देणे आणि हे तुम्ही करीत
राम नाही.म्हणून गुरु महाराज सांगतात अशा तुझ्या हलक्या समजला धिक्कार आहे,
राम धिक्कार आहे,हजार लाणत आहे.तुला सतगुरुचा विश्वास आल्यावरही तु सतगुरुच्या
राम भक्तित एमदम उडी टाकत नाही आणि अशा भारी मनुष्यरुपी हिच्याला माया मोहाच्या
राम डोहात टाकून गमवून राहीला आहे.अशा तुझ्या बुध्दीला धिक्कार आहे,धिक्कार
राम आहे.हजार लाणत आहे.॥३५॥

राम अण समजे सिर दोस नही ॥ स्मजवान सिर खून ॥

राम जाणर म्हेमा कम करे ॥ ज्युं बावे अन भून ॥

राम ज्युं बावे अन्न भून ॥ कहा निपजे वहां भाई ॥

राम युं सतगुरु की मेहर ॥ समज पर चडे न जाई ॥

राम सुखराम कहे फळे फुले नही ॥ रहे समज सूं मून ॥

राम अण समजे सिर दोस नही ॥ समजवान सिर खून ॥३६॥

राम ज्याला सतगुरु सतस्वरुप आहे हे समजले नाही अशा शिष्यला दोष नाही.परंतु ज्याला

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम सतगुरु सतस्वरूप आहे.हे समजले आहे आणि तो शिष्य सतगुरुशी कमी आणि
राम होणकाळाशी जास्त प्रिती ठेवतो त्याचा शिरावर खूप दोष आहे.जसे भाजलेले धान्य
राम पेरल्याने ते उगवत नाही असेच असे समजवान शिष्यावर सतगुरुची मेहेर होत नाही.
राम जसे भाजलेले धान्य फुलत नाही,फळत नाही.अशाचप्रकारे समजवान शिष्य सतस्वरूप
राम ज्ञान विज्ञानाने फुलत,फळत नाही. ॥३६॥

कवित ॥

समजवान सिर म्हेर ॥ पद की तां दिन होवे ॥

करे बांत कांहा इधक ॥ देख नर नारी रोवे ॥

केतो कर कुळ त्याग ॥ संत सर्णे नर आवे ॥

कांय सकळ धन माळ ॥ साच गुरु च्रणा लावे ॥

सुखराम दास बाधी तिका ॥ मासो रखे न कोय ॥

तब उजागर हंस व्हे ॥ गुरु मन रिजे जोय ॥३७॥

राम समजदार जो मोह मायेला खोटा समजतो आणि खोटे समजूनही त्याच्यात मग्न राहतो
राम असा शिष्य जेव्हा त्रिगुणी मायेला खोटे समजेल आणि साईला खऱ्या सुखाचा सत्ताधारी
राम समजेल त्याच्याकरीता ब्रम्हपिता तसेच इच्छाचे त्यागन करेल.त्यागन करुन संताच्या
राम शरणात येईल आणि धनमालापासून मन काढून गुरुच्या चरणात विश्वास आणेल हे
राम बघून होणकाळ नर आणि माया नारी रडेल की आता हा हंस आमच्यातून निघून गेला.
राम हे कसे आहे तर जसे जगात आम्ही पाहतो की,कोणी वेदी गुरुचा शिष्य बनणे चाहतो.
राम तो वेदी गुरुच्याच गोष्टी करतो आणि आपल्या कुळाच्या लोकांना सोडून वेदी गुरुचा
राम बनून जातो. त्याला वैराग्यतच सुख वाटते तेंव्हा त्याच्या कुळाचे लोक रडतात की हा
राम आम्हाला सोडून चालला गेला.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,जेव्हा
राम सतस्वरूपाच्या प्रति शिष्याची अशी समज येऊन जाईल तेव्हा समजवान शिष्यावर
राम पदाची मेहेर होईल असा शिष्य पद प्राप्त करण्यात ज्या ज्या अडचणी आहेत त्या
राम अडचणी मासभर ही ठेवित नाही.असा उजागर होऊन सतगुरुच्या चरणात राहतो.
राम त्यावेळी सतगुरुचे मन त्याच्यावर खुश होऊन प्रसन्न होते. ॥३७॥

कुंडल्या ॥

समजवान के त्याग बिन ॥ कृपा बने न काय ॥

वो सत्त जाणे रीत कूं ॥ तन मन धन दे जाय ॥

तन मन धन दे जाय ॥ बात कीजी काई भारी ॥

नही बणे ज्यांहा लग ॥ कळ्यां फूले नही सारी ॥

सुखराम दास बळ तब पडे ॥ करडी करे बजाय ॥

स्मजवान के त्याग बिन ॥ किरपा बणे न काय ॥३८॥

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम समजदार शिष्य सतगुरुला सत्त जाणतो.संत सतगुरुला तन,मन,धनही अर्पण करतो.
राम सत्तज्ञानाच्या भारी भारी गोष्टीही करतो.परंतु त्रिगुणी मायेचा लगाव त्यागत नाही.कुळ
राम कुटुंब,धन,पुत्र यांच्याशी मोह माया राहते.अशा मायेशी लगाव राहिल्याकारणाने
राम निजमनाच्या सर्व कळ्या सतगुरुच्या प्रती फुलत नाही.सतगुरुच्या प्रती प्रेम येत नाही
राम आणि प्रेम न आल्याकारणाने सतगुरुची कृपा त्याच्यावर होत नाही.असा शिष्य माया
राम त्यागण्याच्या प्रती करड्या म्हणजे कट्टर बनून मायेचे त्यागन करेल,पुत्र धन,स्त्री,कुळ
राम आणि त्रिगुणी मायेपासून मन काढून घेईल.तेव्हा त्याचे बळ सतगुरुच्या निजमनावर
राम पडेल असे सतगुरुवर बळ पडल्यावर सतगुरुच्या निजमनाच्या कळ्या फुलतील.
राम सतगुरुच्या निजमनाच्या कळ्या फुलताच शिष्यावर सतगुरुची मेहेर होईल आणि
राम शिष्याच्या घटात नखांपासून चखापर्यंत सतस्वरूप प्रगट होईल. ॥३८॥

कोईक अंधेरे रात को ॥ तरवर फूले जोय ॥

ओर चानणी रात मे ॥ कळीया सुधी होय ॥

कळीयां सुधी होय ॥ यूं ओ फेर कवावे ॥

समज जिसी बिध होय ॥ फूल ज्यांही सुख पावे ॥

सुखराम म्हेर की फेर ओ ॥ और फेर नहीं कोय

कोईक अंधेरी रात को ॥ तरवर फूल जोय ॥३९॥

राम जसे काही फुल अंधान्या रात्रीत फुलतात.तर काही फुल चांदण्या रात्रीत फुलतात.सर्व
राम फुल अंधान्या रात्रीत फुलत नाही.तसेच सर्व फुल उजेडच्या रात्रीत फुलत नाही.काही
राम फुलांच्या कळ्या उमलण्याकरीता तर त्यांना अंधारच लागतो.त्यांना चांदणे चालत
राम नाही.तसेच काही फुलांच्या कळ्या उमलण्याकरीता चांदणेच लागते अंधार चालत
राम नाही.जसा फुलांचा फुलण्याच्या कामी येते.अशाचप्रकारे भोळ्या समजणाऱ्या संताला
राम सत्तज्ञानाच्या समजची थोडीही गरज नसते आणि सतगुरुलाही खुप ज्ञान द्यायला
राम नको पाहिजे.भोळा संत सतगुरुच्या शरणात आला की संत परमात्मा घटात प्रगट
राम होऊन जातो.अशा समजदार शिष्यात होत नाही.समजदार शिष्य जोपर्यंत सतज्ञानाने
राम आपली कसर वेगवेगळ्या तऱ्हेने काढत नाही.तोपर्यंत सतगुरुची मेहेर त्याच्यावर होत
राम नाही.कधी कधी कोण्या समजदाराची सहजमध्ये निघून जाते.तर कधी कधी
राम समजदाराचीही कसर कडक बनल्याशिवाय निघत नाही.म्हणून शिष्यांमध्ये सतगुरुच्या
राम मेहेरचा हा फरक दिसतो.हा मेहेरचा फरक सतगुरुच्या स्वभावाचा राहत नाही.हे सर्व
राम जग सतगुरुचाच परिवार आहे.अशा एका परिवारात सतगुरु भेद करत नाही.हा भेद
राम शिष्याने होत राहतो.काही शिष्य मायेचा तसेच होणकाळाचे बळ ठेवतात आणि काही
राम शिष्य मायेचे तसेच होणकाळाचे बळ ठेवत नाही.ते शिष्य होणकाळाचे व मायेचे बळ

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम ठेवतात ते शिष्य सतगुरुच्या वश होत नाही.त्यांना वश होण्याचा प्रयत्न करावा
राम लागतो.जे शिष्य निर्बल राहतात.ते शिष्य सहजमध्ये सतगुरुच्या वश होऊन जातात.
राम त्याच्याने त्यांच्यावर सतगुरुची मेहेर लगेच होऊन जाते.असा हा शिष्याच्या समज
राम समजचा फरक असतो.त्याच्या फरकानुसार शिष्यावर गुरुच्या मेहेरचा बदल होतो.
राम सतगुरुची मेहेर भोळ्यावर भोळ्याच्या अनुसार होते तर समजदारावर समजदाराच्या
राम अनुसार बनते.भोळ्याच्या अनुसार समजदारावर बनत नाही तर समजदाराच्या नुसार
राम भोळ्यावर बनत नाही.अशी सतगुरुच्या मेहेरमध्ये फरक राहतो.सतगुरुच्या सतस्वरूपा
राम मध्ये फरक राहत नाही.सतस्वरूप सर्वाकरीता सारखा असतो .अशा वेगवेगळ्या मेहेरचे
राम कारण शिष्याच्या समज शिवाय दुसरे कोणते कारण राहत नाही. ॥३९॥

कवत ॥

राम तन मन अरपे नाय ॥ बचन बोलो संत सुरो ॥

राम लोथ पोथ सब बात ॥ निजमन राखे दुरो ॥

राम पद चावे आनंद ॥ बुध अेती नही आवे ॥

राम ज्याहा सतगुरु बिच रेस ॥ काड सब दूरी बावे ॥

राम सुखराम केहे संभाळ मन ॥ हिरदे करो बमेक ॥

राम पारस लोहो को आंतरो ॥ अंग न पलटे देख ॥४०॥

राम आणि शिष्य आपले तन,मन तर सतगुरुला अर्पण करीत नाही,फक्त शुरवीर संताप्रमाणे
राम वचन बोलतो(हे तन,मन,धन आपलेच आहे,आपल्याकरीता प्राण आणि शरीर मी
राम देण्याकरीता तयार आहे असे शुरवीराप्रमाणे वचन बोलतो.)आणि सर्व गोष्टींमध्ये
राम लथपथ मिळून मिसळून होऊन राहतो.परंतु आपले निजमन दूर ठेवतो.अशाप्रकारे
राम निजमन तर गुरुपासून दूर ठेवतो आणि आनंदपदाची इच्छा करतो.तर इतकीही बुध्दी
राम येत नाही की,सतगुरुच्या बदल जी आपल्यात रेष असेल ती रेष तर काढून दूर फेकले
राम पाहिजे.तर मनात विचार करुन हृदयात विवेक करा की जर पारस पासून लोखंड दूर
राम राहिले तर लोखंड सोने बनेल का?अशाचप्रकारे शिष्य मायेपासून निघून सतस्वरूपी
राम बनेल का?

राम नोट- आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला सांगतात की,हे शिष्य तु सतगुरुला
राम तन,मन अर्पण कर म्हणजे तन,मनातून तुझा मोह काढ.तन,मन अर्पण कर म्हणजे
राम सतगुरुला तन,मन द्यावे लागत नाही,सतगुरुला तन,मन कधीही पाहिजे राहत नाही.
राम सतगुरुला फक्त निजमन पाहिजे असते.॥४०॥

कुंडल्यो ॥

राम जब सतगुरु सिष जाणीयो ॥ अे अंग दरसे माय ॥

राम बोले ब्हो आधीन होय ॥ निजमन न्यारो नाय ॥

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥ ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥ राम

राम निज मन न्यारो नाय ॥ पुत्र ज्युं पदवी चावे ॥ राम

राम मात पितासूं हेत ॥ ताय सूं इधकी लावे ॥ राम

राम सुखराम दास तब मन रे ॥ ज्युं जळ पय संग जाय ॥ राम

राम सतगुरु सत्त तब जाणीये ॥ अं अंग दर्से मांय ॥४१॥ राम

राम जेव्हा सतगुरुला शिष्याने जाणले तेव्हा शिष्याचा स्वभाव खालील प्रकारे दिसतात. राम

राम परमात्मा हा सर्व ३ लोक १४ भवनचा आधार आहे.मलाही आधीपासून आतापर्यंत राम

राम परमात्म्याचाच आधार होता आणि आहे.असा परमात्मा जो सर्वात आहे.तेच माझे राम

राम सतगुरु आहेत.त्या परमात्म्यामध्ये व सतगुरुमध्ये फरक नाही.असे शिष्याला जेव्हा राम

राम सतगुरु दिसू लागतात तेव्हा शिष्याचे प्राण सतगुरुच्या आधीन होऊन जाते आणि राम

राम त्याचे निजमन सतगुरुत मग्न राहते.जसे जगात पुत्र पित्यासोबत रमतो.त्याही पेक्षा राम

राम जास्त शिष्य सतगुरुत रमतो तसेच पुत्र जसे माता-पित्याशी प्रेम करतो.त्याही पेक्षा राम

राम जास्त शिष्य सतगुरुशी प्रेम करतो.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाला सांगतात राम

राम जसे दुधामध्ये पाणी मिळून जाते.ते पाणी दुधापासून वेगळे दिसत नाही.असेच शिष्याचे राम

राम निजमन गुरुच्या निजमनाशी मिळून जाते.जेव्हा शिष्यात हा स्वभाव दिसतो.तेव्हा तो राम

राम शिष्य सतगुरुला बरोबर ओळखतो.हे समजावे.शिष्याला सतगुरु सतस्वरूप आहे, राम

राम महासुखाचे विधाता आहे,महादुःखाचे हर्ता आहे हे समजले नाही. ॥४१॥ राम

राम कवत ॥ राम

राम ज्युं राजासें रेत ॥ सर्ब कापे घर माही ॥ राम

राम सब चाकर आधीन ॥ हुकम लोपे कुछ नाही ॥ राम

राम अंतर रहे भै माय ॥ रात दिन अंग न भूले ॥ राम

राम भूप भरोसो मांय ॥ नख चख अंग सब फूले ॥ राम

राम सुखराम दास अं अंग रे ॥ जब लग नही सिष मांय ॥ राम

राम तब लग गुरु न पिछाणीया ॥ बात बणावो जांय ॥४२॥ राम

राम जसे राजाशी राजाची सर्व प्रजा आपल्या घरात राहूनही नेहमी घाबरते तसेच राजा राम

राम सोबत नोकरासारखे आधीन बनून राहते.राजाचा कोणताही हुकूम मोडत नाही.तसेच राम

राम सर्व प्रजेला राजाशी आतमध्ये खुप भिती बनलेली राहते व सोबत आमचा राजा राम

राम आम्हाला भारी सुख देऊन राहिला आहे व देत राहिल म्हणून सर्व प्रजेचे मन तसेच राम

राम प्रजेच्या शरीराचे नख चख फुललेले राहते.आमच्या कोणताही दूसरा राजा जुलूम करू राम

राम शकणार नाही इतका राजावर विश्वास राहतो .अशाप्रकारे सतगुरुच्या शिष्याचे वर्तन राम

राम बनेल म्हणजे सतगुरुशी शिष्याचे निजमन घाबरत राहिल.सतगुरुशी शिष्याचे निजमन राम

राम आधीन राहिल आणि शिष्याच्या निजमनाला सतस्वरूप सतगुरुंनीच मला आजपर्यंत राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम सर्व सुख दिले आणि पुढेही तेच सुख देत राहतील असा भरोसा राहिल.सोबत
राम सतगुरुंवर असा विश्वास राहिल की,काळ कसाही जुलमी कसाई राहिला तरीही माझे
राम काहीच करू शकत नाही.याकारणाने शिष्य निजमनाने,मनाने तसेच शरीराने नखापासून
राम चखापर्यंत फुललेला राहतो.असा स्वभाव शिष्याचा झाला तर समजा सतगुरुला
राम शिष्याने ओळखले.जर शिष्यामध्ये हा स्वभाव नाही आहे तर शिष्याने सतगुरुला
राम ओळखले नाही हे समजावे.तो शिष्य खरोखर सतगुरुला समजला नाही,तरीही समजले
राम म्हणून गोष्टींनी बनवून राहिला असे समजावे. ॥४२॥

राम क्हा भूप कहूं तोय ॥ क्हा इंद्र सुण होई ॥

राम क्हा बिस्न कहूं ईस ॥ क्हा ब्रम्हादिक सोई ॥

राम क्हा सब औतार ॥ क्हा सो ब्रम्ह कहावे ॥

राम होणकाळ के माय ॥ सरब अे जाय समावे ॥

राम सुखराम दास यां सब सिरे ॥ सतगुरु साहीब होय ॥

राम ज्यां सिर गुरु करणी नही ॥ सतस्वरूपी जोय ॥४३॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज शिष्याला सांगतात की,सतगुरुसमोर ९खंडाचा राजा
राम ,३३ कोटी देवतांचा राजा इंद्र,वैकुंठाचा राजा विष्णू,कैलासाचा राजा शंकर,
राम सतलोकाचा राजा ब्रम्हा,तसेच सर्व अवतार आणि या सर्वांचा राजा पारब्रम्ह कर्ता हे
राम काही नाही आहे म्हणजे हे सतगुरु समोर या सर्व मोठ मोठ्या राजाची काहीच पोहच
राम नाही.हे सर्व राजे जास्तीत जास्त होणकाळापर्यंत पोहचवितात.आणि होणकाळापर्यंतच
राम सुख जीवांना देऊ शकतात.हे होणकाळ पर्यंतचे राजे हंसाचे काळाचे दुःख मिटवू
राम शकत नाही.हे होणकाळाचे दुःख सतस्वरूप साहेबच मिटवू शकतो.हा सतस्वरूप
राम आधीपासूनच होणकाळाचा राजा आहे.याच्या आधारावर होणकाळाचे सर्व राजे
राम चालतात.असा साहेब म्हणजे सतगुरु आहे. अशाप्रकारे सतगुरु साहेब हे सर्वांच्या वर
राम आहेत.अशाप्रकारे सर्वांच्या शिरावर सतस्वरूप सतगुरु आहे.याकारणाने त्याच्यावर
राम कोणी होणकाळाचा गुरु किंवा होणकाळाची क्रिया राहत नाही. ॥ ४३॥

राम केवळ को सुण बीज ॥ गेब सूं जन मे आवे ॥

राम नही करणी के माँय ॥ ग्यान सुँई कदे न पावे ॥

राम ना केवळ ऊपदेश ॥ मांड मे रहे न कोई ॥

राम ज्यांहा प्रगटे जन माय ॥ सो तारे हंस सोई ॥

राम सुखराम अनंत ले उधन्या ॥ से जन हंस जुग माँय ॥

राम ग्यानी ध्यानी जक्त सूं ॥ आ कळ लखी न जाय ॥४४॥

राम संत केवळचे बीज मायेच्या करणीने प्राप्त करू शकत नाही.तसेच होणकाळाच्या ज्ञानाने

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम ही कधी प्राप्त करु शकत नाही.तसेच संत अमरलोक गेल्यानंतर लिहून गेलेले
राम संताच्या केवल उपदेशाने ही केवलचे बीज प्राप्त होत नाही.केवली संत अमरलोक
राम गेल्यानंतर त्यांची उपदेश,वाणी जगात राहते परंतु.केवलचे बीज जगात राहत नाही.ते
राम बीज संतासोबत चालले जाते.म्हणून संत केवलच्या उपदेशाचे चिंतन केल्याने ही
राम केवलचे बीज उगत नाही.केवलचे बीज संतात गेबाऊ म्हणजे परमात्म्यापासून येते.ते
राम बीज मायेपासून किंवा ब्रम्हपासून येत नाही.तो साई आधीपासून जो सर्वांमध्ये रमून
राम राहीला आहे.त्याच्यापासून येते.जेव्हा संताला उपदेश देणारा सतगुरु परमात्मा दिसू
राम लागतो आणि उपदेश देणाऱ्या संताशी अकबक प्रेम होऊन जाते. तेव्हा हंसाच्या
राम आत्म्यात जो केवल परमात्मा आहे तो एकाएकी शिष्याच्याही समजमध्ये न येता प्रगट
राम होऊन जातो.असे केवलचे बीज ज्या संतात प्रगट होते.तो संत अनेक हंसांना तारतो.
राम असे जे जे संत जगात बनले त्यांनी अनंत जीवांचा उध्दार केला.हि कैवल्याची
राम उध्दारण्याची कला होणकाळी ज्ञानी,ध्यानी तसेच जगातील लोकांना समजत नाही.ही
राम तर ज्या संतामध्येही कला प्रगट झाली त्यांनाच समजते. ॥४४॥

राम किण कुद्रत घट माय ॥ सत्त सो आण बिराजे ॥

राम जळे पीव संग नार ॥ जक्त सूं नेक न लाजे ॥

राम सूरु रण मे जाय ॥ घाव सनमुख सो लीया ॥

राम धस्यो व्हा घट माय ॥ मरण से नेक न बीया ॥

राम सुखराम दास घट ब्रम्ह तो ॥ आगे अब ही होय ॥

राम जब बिग्यान सो ऊपनो ॥ तब आयो कुण जोय ॥४५॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाच्या लोकांना विचारतात की,सती स्त्रीमध्ये
राम पतीच्या मागे जळण्याचे सत्त कोठून येते?आधी राजस्थानमध्ये स्त्री पतीसोबत
राम चालण्यास ही लाजत होती,इतकी ती घरातील मोठ्या लोकांची मर्यादा ठेवत होती.
राम पती मेल्यावर तिला पती सोबत जाण्यास थोडीही लज्जा येत नाही आणि आनंदाने
राम पती सोबत जळून जाते.ती पती सोबत जळण्याचे सत सतीमध्ये कोठून आले?
राम कोणत्या कुद्रतने त्या सती स्त्रीच्या घटात आले?तसेच शुरवीर रणात गोळ्यांचे घाव
राम सन्मुख घेतो.त्याला गोळ्या लागल्यावर मृत्यु होईल अशी भिती त्याच्या हृदयात
राम बिल्कुल येत नाही.अशा शुरवीराच्या शरीरात काय घुसून गेले की तो शुरवीर युध्दात
राम गोळ्या मारण्यात आणि गोळ्या खाण्यात खेळ समजतो?असे तर सतीच्या घटात व
राम शुरवीराच्या घटात आधीपासून जो जीवब्रम्ह होता.तोच जीवब्रम्ह आज आहे.मग या
राम दोघांमध्ये काय फरक झाला की सती स्त्री पतीसोबत जळण्यात आनंद घेत होती
राम आणि शुरवीर शत्रुला गोळ्या मारण्यात आणि शत्रुच्या गोळ्या खाण्यात घाबरत नव्हती

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम तर हे सत दोघांमध्ये कोठून आले?तर आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाला
राम सांगतात की,हे बळ या दोघांमध्ये सतविज्ञानाने प्रगट झाले.हे विज्ञान कोणत्याही
राम त्रिगुणी मायेच्या क्रियाकरणीने प्रगट झाले नाही.हे विज्ञान कुद्रतने प्रगट झाले.हे विज्ञान
राम कुद्रतने कसे प्रगट होते हे आजपर्यंत होणकाळी कोण्या ज्ञानी,ध्यानीला समजले नाही.
राम अशाप्रकारे संतात केवल प्रगट होते.ते कसे प्रगट होते हे कोणत्या होणकाळी
राम ज्ञानी,ध्यानीला समजत नाही. ॥४५॥

यां तीना के मांय ॥ सत्त कृपा कर आवे ॥

सो घट घट मे नाय ॥ सतस्वरूप कहावे ॥

जिऊं हिरे की परख ॥ बुध वा सब मे नाही ॥

इऊं सतस्वरूप कहाय ॥ कोण समजे सत माही ॥

ज्यूं जेसा त्यूं जीव हे ॥ जिऊं सतस्वरूप पिछाण ॥

सुखराम दास कहे हाक दे ॥ सब नर सुणियो आण ॥४६॥

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगाच्या ज्ञानी,ध्यानी तसेच लोकांना सांगून राहीले
राम आहे की,हे सत्त,सती,शूरवीर तसेच संत या तिघामध्ये सतस्वरुपाच्या कृपेने येते.आदि
राम सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,जगात लोक तर खुप आहेत,परंतु सर्वांमध्ये
राम हिऱ्याची परिक्षा करण्याची बुध्दी नसल्याकारणाने सर्वांना हिऱ्याची परिक्षा येत
राम नाही.तसेच तो सतस्वरुप तर सर्वांचा घटत ओतप्रोत भरलेला आहे तरी ही सर्व स्त्री
राम पुरुषांच्या घटत तो सत्ता प्रगटत नाही.तसेच सतस्वरुप सर्वांचा घटत ओतप्रोत
राम भरलेला आहे परंतु त्याला समजण्याची बुध्दी सर्वांमध्ये नसल्याकारणाने सर्वांमध्ये
राम जसे सती,शूरवीर तसेच संतांमध्ये सत्त प्रगट झाले तसे सत्त प्रगट होत नाही.सतस्वरुप
राम तर सदा एकसारखा राहीला आहे आणि एकसारखा राहील तरीही शूरवीर,सती तसेच
राम संतांमध्ये सतस्वरुपाचा परिणाम वेगवेगळा आहे.शूरवीर मेल्यावर त्याला परी स्वर्गात
राम घेऊन जाते म्हणजे शूरवीराची पोहोच स्वर्गापर्यंत असते तो आंनदपदात जात नाही.
राम असेच सती मेल्यावर वैकुंठच्या पुढे सतवाड्या लोकात जाते.ती पण आंनदलोकात
राम जात नाही.परंतु केवली संत शरीर सोडल्यानंतर सतस्वरुपात जातो,तेथे तो नेहमी
राम करीता सुख घेतो.आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सर्व स्त्री पुरुषांना समज देऊन
राम समजाऊन राहीले आहे की,हा फरक सतस्वरुपामुळे नाही झाला.हा फरक जिवाच्या
राम इच्छेने झाला.शूरवीर पुरुषाने राजा करीता रणात जिंकण्याची इच्छा केली होती म्हणून
राम त्याच्यात सतस्वरुपाने शूरवीरतापर्यंत सत्त टाकले.सती स्त्रीने पतीसोबत सती
राम बनण्याची इच्छा ठेवली होती तर त्या सती स्त्री मध्ये पतीव्रतेचे सत्त टाकले.संताने
राम होणकाळाच्या सर्व सुखांचा त्याग करुन सतस्वरुपाला प्राप्त करण्याची इच्छा केली

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम होती तर तिच्यात तो सतस्वरूप अस्सलमध्ये जसा होता तसा प्रगट होऊन गेला.॥४६॥

राम

कुंडल्या ॥

राम आत्म ज्ञानी संत की ॥ आ रेणी आ चाल ॥

राम

राम सब दासन को दास व्हे ॥ गेहे मन राखे पाल ॥

राम

राम गहे मन राखे पाल ॥ नीच सब ही बिध त्यागे ॥

राम

राम सुभ ऊत्तम सो चिज ॥ सुणर सब ही सूं लागे ॥

राम

राम तन मन धन सुखराम के ॥ उन के हस ख्याल ॥

राम

राम आतम ग्यानी संत की ॥ आ रेणी आ चाल ॥४७॥

राम

राम आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज जगात आत्म ज्ञानी,ब्रम्हज्ञानी,तत्वज्ञानी व सतस्वरूप

राम

राम ज्ञानी असे चार ज्ञानी राहतात असे ४७ ते ५० कुंडलीपर्यंत सांगितले आहे.आत्मज्ञानी

राम

राम संत जगात सर्व दासांचा दास होऊन राहतो.तो मायेच्या सर्व उत्तम वस्तु ग्रहण

राम

राम करतो.तो सर्व निच विध्या त्यागन करतो.त्यांचे मन वा तन निच वस्तूंकडे गेले तर

राम

राम आपले मन तसेच तन कडकपनाने थांबवून ठेवतो.तन,मन,धन त्रिगुणी मायेत देणे हे

राम

राम त्यांचे हसण्या खेळण्यासारखे आहे.अशाप्रकारे आत्मज्ञानी संताची राहणी तसेच चाल

राम

राम असते.॥४७॥

राम

राम ब्रम्ह ग्यानी की चाल आ ॥ सुणो सकळ नर आय ॥

राम

राम पाप न माने पून्न कूं ॥ सासो सोग न माँय ॥

राम

राम सांसो सोग न माँय ॥ आतमा माने नाही ॥

राम

राम अेक ब्रम्ह गुण रूप ॥ देख ले सब के माई ॥

राम

राम सुखराम भोग सब ही करे ॥ मन माने सो खाय ॥

राम

राम ब्रम्ह ग्यानी की चाल आ ॥ सुणो सकळ नर आय ॥४८॥

राम

राम ब्रम्हज्ञानी आकाश,वायु,अग्नी,जल,पृथ्वीच्या गुणांची शब्द,स्पर्श,रूप,रस,गंध ह्या मायावी

राम

राम आत्मा माझ्या आहे हे मानत नाही,तो मी ब्रम्ह आहे,मी आत्मा नाही असे समजतो.

राम

राम अशाप्रकारे सर्व हे ब्रम्हगुणाचे रूप आहे.ते आत्म्याचे रूप नाही असे समजतो.मी ब्रम्ह

राम

राम आहे.मी माया नाही या कारणाने मला कर्म लागत नाही.अशुभ कर्म हे पाप आहे आणि

राम

राम शुभ कर्म पुण्य आहे.जर ब्रम्हला कर्मच लागत नाही तर ब्रम्हला पाप पुण्य कोटुन

राम

राम लागेल असे समजतो.ब्रम्ह मरत नाही,ब्रम्ह अमर आहे याकारणाने कोणी मेला तरीही

राम

राम तो आधिपासुनच मरणारा ब्रम्ह होता.आज ही ब्रम्ह आहे,तो माया नव्हता तो नेहमी

राम

राम करीता अमर आहे,तो मरतच नाही म्हणून मृतकाच्या मागे त्याला दुःख किंवा फिकीर

राम

राम होत नाही हे विचार करुन ज्ञानी मन मानेल तसे निच उंच कर्म करुन सर्व भोग

राम

राम भोगतो.अशाप्रकारे ज्या ज्ञानीची चाल राहते त्याला ब्रम्ह ज्ञानी म्हणतात.॥४८॥

राम

राम	॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥	॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥	राम
राम	तत ग्यान हां ऊपनो ॥ तां को मत बिचार ॥		राम
राम	आ रेणी आ मूठ हे ॥ सुणो सकळ नर नार ॥		राम
राम	सुणो सकळ नर नार ॥ ब्रम्ह देखे सब मांही ॥		राम
राम	विषे भोग सब त्याग ॥ करण क्रिया कुछ नाही ॥		राम
राम	सुखराम ब्रम्ह सो आप ही ॥ अेसी रहे उर धार ॥		राम
राम	तत ग्यान जहां उपनो ॥ तां को मत बिचार ॥४९॥		राम
राम	आदि सतगुरु सुखरामजी महाराज सर्व स्त्री पुरुषांना तत्वज्ञानीचे मन,विचार व राहणी		राम
राम	कशी राहते हे समजाऊन राहीले आहे.असे ब्रम्ह ज्ञानी मी ब्रम्ह आहे असे उरात धारण		राम
राम	करतो तसेच तत्वज्ञानी पण मी ब्रम्ह आहे असे उरात धारण करतात.तसेच हे		राम
राम	तत्वज्ञानी जसे ब्रम्ह ज्ञानी सर्वांत ब्रम्ह बघता परंतु तत्वज्ञानी ब्रम्ह ज्ञानी सारखे		राम
राम	विषयांचे भोग करीत नाही व आत्मज्ञानी सारखे त्रिगुणी मायेच्या क्रिया,क रणी करीत		राम
राम	नाही.॥४९॥		राम
राम	सतस्वरूप की भक्त की ॥ हाल चाल कहूं आण ॥		राम
राम	राज रीतसी रीत सो ॥ सिष गुरु अेम पिछाण ॥		राम
राम	सिष गुरु अेम पिछाण ॥ सत्त कुदरत घट जागे ॥		राम
राम	चडे ऊलट तन मांय ॥ ध्यान समाधी लागे ॥		राम
राम	सुखराम प्रेम से ऊबके ॥ अक बक दुध ऊफाण ॥		राम
राम	सतस्वरूप की भक्त की ॥ हाल चाल कहूं आण ॥५०॥		राम
राम	जसे राजाशी प्रजा आपल्या स्वतःच्या घरात राहूनही सदा घाबरते,नोकरासारखे		राम
राम	आधीन बनून राहते.राजाचा कोणताही हुकुम मोडत नाही राजावर पुर्ण विश्वास ठेवतो		राम
राम	आणि राजावर नखापासून चखापर्यंत फुललेली राहते.अशाप्रकारे राजाच्या सोबत		राम
राम	प्रजेच्या जरासा ही विसर न पडता रात्रं-दिवस अखंडित स्वभाव बनलेला राहतो.आदि		राम
राम	सतगुरु सुखरामजी महाराज सांगतात की,जसे आणि प्रजाची आपसात रीत राहते		राम
राम	तशीच गुरु आणि शिष्याची रीत राहते हे सर्व जाणा.अशा शिष्याच्या स्वभावाने सतगुरु		राम
राम	खुश होतात आणि सतगुरु खुश झाल्या कारणाने शिष्याच्या घटात सत म्हणजे कुद्रत		राम
राम	जागृत होते या कुद्रतच्या सत्तेने शिष्य आपल्याच घटात बंकनाळेच्या रस्त्याने उलटून		राम
राम	ब्रम्हांडत चढून जातो आणि समाधी देशात त्याला ध्यान समाधी लागते.आदि सतगुरु		राम
राम	सुखरामजी महाराज सांगतात की,असे शिष्याच्या घटात दुध उकळल्यानंतर जसे ऊतु		राम
राम	येते तसे सतगुरु करीता प्रेम अकबक होऊन ऊतु येते.॥५०॥		राम
राम	माया घेच्यो जीव कूं ॥ बोहो बिध कळा बणाय ॥		राम
राम	जाय न सकके छूट कर ॥ गेहे बांध्यो जग माय ॥		राम

राम ॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

॥ राम नाम लो, भाग जगाओ ॥

राम

राम गहे बांध्यो जग माय ॥ ब्होत पासी गळ डारी ॥

राम जात पात कुळ ग्यान ॥ जक्त केबत बिध सारी ॥

राम सुखराम पदी धन पेक अे ॥ घट घट बेठा आय ॥

राम माया घेच्यो जीव कूं ॥ ब्हो बिध कळा बणाय ॥५१॥

राम या जीवाला माया खुप प्रकारच्या कला करुन घेरुन बसली आहे.हा जीव मायापासुन

राम सुटून जाऊ शकत नाही.या जीवाला मायेने संसारात बांधून दिले आहे.या जीवाच्या

राम गळ्यात अनेक प्रकारच्या फाश्या मायेने टाकून दिल्या आहेत.जातीची फाशी,संसाराची

राम केबत(केबत म्हणजे लोंकाचे म्हणने संसाराचे लोक मला काय म्हणतील)ची फाशी,

राम अशाप्रकारे जगाच्या फाश्या आणि पदवीची फाशी,धनाची फाशी ह्या घटघटत पक्या

राम बसल्या आहेत.॥५१॥

राम जात पांत कूळ करम की ॥ अे पासी दे खोय ॥

राम तो धन पासी छुटे नही ॥ आ ब्हो भारी होय ॥

राम आ बहो भारी होय ॥ सूर कोई तोडर जावे ॥

राम तो पासी गळ मांय ॥ ग्यान की ब्हो बिध आवे ॥

राम सुखराम ग्यान की काट दे ॥ तो केबत गळ माय ॥

राम अे पासी सब तोड दे ॥ तो पद प्रगटे आय ॥५२॥

राम अशाप्रकारे माया या जीवाला काही जीव जातीपातीच्या फाशीत,कुळाच्या फाशीत

राम कर्माच्या फाशीत आणि या फाश्यांत कोणी नाही मानणार,तर धनाची फासी सुटणार

राम नाही,कारण की धनाची फाशी मोठी भारी असते आणि कोणी शुरवीर या धनाच्या

राम फाशीला तोडून देईल,तर अनेक तऱ्हेच्या ज्ञानाच्या फाश्या येऊन गळ्यात पडतील

राम आणि कोणी ज्ञानाचीही फाशी कापून टाकेल,तर संसाराच्या केबतची फाशी गळ्यात

राम आहे की लोक मला काय म्हणतील,ही केबतची फाशी आहे,अशाप्रकारे ह्या सर्व

राम फाश्या कोणी तोडून देईल तर त्याला हे पद प्रगट होऊन जाईल. ॥५२॥

राम लोक लाज कुळ जात को ॥ डर नही माने कोय ॥

राम तो पासी आ टूटगी ॥ रहो भावे जांहा जोय ॥

राम रहो भावे ज्याहां जोय ॥ गुरा बिन रेस न काई ॥

राम तो पासी सब दूर ॥ अेक नही बा गळ भाई ॥

राम सुखराम सतगुरु रिजीयाँ ॥ सब फंद दूरा होय ॥

राम लोक लाज कूळ जात को ॥ डर नही माने कोय ॥५३॥

राम लोक लाजेच्या भितीची फाशी मोकळी करुन दिली कुळाच्या भितीची फाशी कापून

राम टाकली जातीच्या भितीची फाशी तोडून दिली अशाप्रकारे सर्व फाश्या तुटून दूर होऊन

